

23/6
8809

Δωο

Κ. Ι. ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΟΥ

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ
ΤΩΝ ΘΕΟΜΗΤΟΡΙΚΩΝ ΕΟΡΤΩΝ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΑΘΗΝΩΝ

535

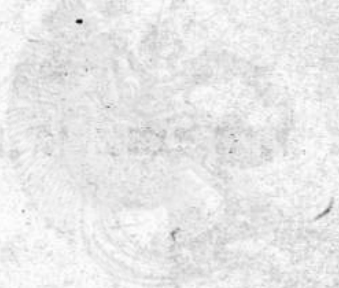
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΑΦΕΙΟΝ Σ. Κ. ΒΛΑΣΤΟΥ
1915

ARROYO

THE ARROYO COMPANY

INCORPORATED

NEW YORK

Θ. 535

Κ. Ι. ΔΥΟΒΟΥΝΙΩΤΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΑΘΗΝΩΝ

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ 8809/1943

ΤΩΝ ΘΕΟΜΗΤΟΡΙΚΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Σ. Κ. ΒΛΑΣΤΟΥ

1915

W. L. AYBURY

ALPHABETICALLY

THE COMMITTEE OF THE BOARD

A LIST OF THE BOOKS

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

AKADHMIA

CHICAGO, ILL. U.S.A.

ΠΕΡΙ ΕΟΡΤΩΝ, ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΩΝ

1. Ἐκτὸς τῆς Κυριακῆς εορτάζει ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία καὶ ἄλλας πολλὰς εορτάς, αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς τὰ κυριώτερα συμβάντα τοῦ βίου 1) τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ 2) τῆς Θεοτόκου καὶ 3) τῶν Ἁγίων. Κατὰ ταῦτα δυνάμεθα νὰ διαιρέσωμεν τὰς εορτάς εἰς εορτάς ἀναφερομένας 1) εἰς τὸν δεσπότην ἡμῶν, τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, 2) εἰς τὴν μητέρα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν θεομήτορα καὶ 3) εἰς τοὺς Ἁγίους. Καὶ τὰς μὲν εορτάς, τὰς ἀναφερομένας εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν καλοῦμεν **δεσποτικὰς** εορτάς, τὰς εἰς τὴν Θεομήτορα, **θεομητορικὰς** καὶ τὰς εἰς τοὺς Ἁγίους εορτάς **τῶν Ἁγίων**.

Κατὰ τὰς εορτάς πρέπει 1) νὰ καταπαύωμεν τῶν ἐργασιῶν ἡμῶν, ὅπως οὕτω ἀναπαύωμεν τὸ τε σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα ἡμῶν, τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται νὰ ἐργάζωνται διαρκῶς, καὶ ἀνατείνωμεν εὐκολώτερον τὸ πνεῦμα ἡμῶν εἰς τὸν Θεόν, 2) Νὰ μεταβαίνομεν εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς καὶ προσευχώμεθα μετὰ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἀκροώμενοι μετὰ προσοχῆς τὴν θείαν λειτουργίαν, 3) Νὰ ἀναγινώσκωμεν θρησκευτικὰ καὶ ἠθικὰ βιβλία καὶ 4) Νὰ βοηθῶμεν τὸν πλησίον ἡμῶν.

2. Ἁγίους καλοῦμεν τοὺς ἱεροὺς ἐκείνους ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι διαπρέψαντες ἐπὶ ἀρετῇ κατὰ τὸν ἐπίγειον αὐτῶν βίον ἐδοξάσθησαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Οἱ ἅγιοι πλησίον τοῦ Θεοῦ ἰστάμενοι παρακαλοῦσι τὸν Θεὸν δι' ἡμᾶς, πρεσβεύουσιν ὑπὲρ ἡμῶν. Κατὰ ταῦτα παρακαλοῦμεν τοὺς

ἀγίους οὐχὶ ὅπως αὐτοὶ οἱ ἴδιοι δώσωσιν εἰς ἡμᾶς ἀγαθὰ ἢ ἀπομακρύνωσιν ἀπὸ ἡμᾶς κακά. ἀλλ' ὅπως μεσιτεύσωσι παρὰ τῷ Θεῷ, ὅστις μόνος δύναται νὰ δώσῃ εἰς ἡμᾶς ἀγαθὰ καὶ ἀπομακρύνῃ κακά. Ὡς δὲ τοὺς ἀγίους παρακαλοῦμεν νὰ μεσιτεύσωσι παρὰ τῷ Θεῷ ὑπὲρ ἡμῶν, οὕτω καὶ τὴν Θεοτόκον, τὴν ὁποίαν ἰδιαζόντως τιμῶμεν ὡς μητέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

3. Ἀπολυτίκια καλοῦνται τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἐκεῖνα ἄσματα, τὰ ὁποῖα ψάλλονται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡμῶν κατὰ τὸ τέλος τῆς ἑσπερινῆς προσευχῆς, τοῦ ἑσπερινοῦ, ὅτε γίνεται ἡ ἀπόλυσις τοῦ λαοῦ ἐκ τοῦ ἑσπερινοῦ. Τὰ ἀπολυτίκια ψάλλονται καὶ κατὰ τὸ τέλος τῆς πρωϊνῆς προσευχῆς, ἣτις προηγεῖται τῆς λειτουργίας, τοῦ καλουμένου ὄρθρου, καὶ ἐνίοτε κατὰ τὴν λειτουργίαν, περιέχουσι δὲ πάντοτε τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἑορτῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ψάλλονται.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ ἔχει ὀκτὼ ἤχους ἧτοι τὸν πρῶτον, δευτέρου, τρίτου, τέταρτου, πλάγιον τοῦ πρῶτου, πλάγιον τοῦ δευτέρου, πλάγιον τοῦ τρίτου (τὸν συνήθως βαρὺν καλούμενον) καὶ πλάγιον τοῦ τετάρτου. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει ὀρίσει τὸν ἤχον, κατὰ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ψάλλωνται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰ ἀπολυτίκια.

Α'

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ ΘΕΟΜΗΤΟΡΙΚΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς γεννήσεως τῆς Θεοτόκου.

(8 Σεπτεμβρίου).

Κατὰ ἀρχαίαν παράδοσιν τῆς ἐκκλησίας ἡ Θεοτόκος ἦτο θυγάτηρ τοῦ Ἰωακεὶμ καὶ τῆς Ἄννης. Οὗτοι μὴ ἔχοντες τέκνα προσήχοντο καὶ παρεκάλουν τὸν Θεὸν νὰ δώσῃ εἰς αὐτοὺς τέκνον ὑποσχόμενοι νὰ ἀφιερώσωσι τοῦτο εἰς τὸν Θεόν. Ἡ προσευχὴ τῶν εὐσεβῶν καὶ δικαίων τούτων ἀνθρώπων εἰσηκούσθη καὶ οὕτω ἀπέκτησαν τέκνον, ὅπερ ἐκάλεσαν Μαριάμ.

Τὴν γέννησιν τῆς Θεοτόκου ἐορτάζει ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία τῇ 8 Σεπτεμβρίου.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἐορτῆς εἶνε τὸ ἐξῆς.

Ἡ γέννησίς σου, Θεοτόκε, χαρὰν ἐμήνυσε πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ λύσας τὴν κατάραν ἔδωκε τὴν εὐλογίαν· καὶ καταργήσας τὸν θάνατον ἔδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῶν εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου.

(21 Νοεμβρίου).

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀρχαίαν παράδοσιν τῆς ἐκκλησίας ὁ Ἰωακεὶμ καὶ ἡ Ἄννα, οἱ γονεῖς τῆς Θεοτόκου, ἐκπλη-

ροῦντες τὴν δοθεῖσαν τῷ Θεῷ ὑπόσχεσιν ἀφιέρωσαν τὴν Θεοτόκον μικρὰν ἔτι τὴν ἡλικίαν εἰς τὸν ναόν.

Τὴν εἴσοδον ταύτην καὶ ἀφιέρωσιν τῆς Θεοτόκου εἰς τὸν ναὸν ἑορτάζει ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία τῇ 21 Νοεμβρίου.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς εἶνε τὸ ἑξῆς.

Σήμερον τῆς εὐδοκίας τὸ προοίμιον καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας ἡ προκήρυξις· ἐν ναῷ τοῦ Θεοῦ τρανώς ἡ παρθένος δείκνυται καὶ τὸν Χριστὸν τοῖς πᾶσι προκαταγγέλλεται. Αὐτῇ καὶ ἡμεῖς μεγαλοφώνως βοήσωμεν· Χαῖρε τῆς οἰκονομίας τοῦ κτίστου ἡ ἐκπλήρωσις.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

(25 Μαρτίου)

Ἐξ μῆνας μετὰ τὴν σύλληψιν Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ πρὸς τὴν Θεοτόκον εὐρισκομένην ἐν Ναζαρέτ, ὅπως ἀναγγεῖλι αὐτῇ ὅτι θὰ γεννήσῃ υἱόν, ὅστις θὰ σώσῃ τὸν κόσμον. Ἡ παρθένος ἀπορεῖ κατ' ἀρχὰς καὶ ἐρωτᾷ τὸν ἄγγελον πῶς εἶνε δυνατόν νὰ γείνη τοῦτο, ἀφοῦ εἶνε παρθένος, ἀκούσασα ὅμως παρ' αὐτοῦ ὅτι θὰ ἔλθῃ ἐπ' αὐτὴν Πνεῦμα ἅγιον καὶ δύναμις Ὑψίστου θὰ ἐπισκιάσῃ αὐτὴν καὶ διὰ τοῦτο τὸ τέκνον, ὅπερ θὰ γεννηθῇ ἐξ αὐτῆς, θὰ κληθῇ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὑποτάσσει ἑαυτὴν εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ λέγουσα «Ἴδου ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ γεννηθήτω κατὰ τὸ ῥῆμά σου».

Τὴν εὐχάριστον ταύτην ἀγγελίαν τοῦ ἀγγέλου πρὸς τὴν Θεοτόκον, ὅτι θὰ γεννήσῃ τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, τὸν Εὐαγγελισμὸν τοῦτον τῆς Θεοτόκου, ἑορτάζει ἡ ἡμε-

τέρα ἐκκλησία τῇ 25 Μαρτίου. Ἡ ἑορτὴ αὕτη τοῦ Εὐ-
αγγελισμοῦ ἑορτάζεται παρ' ἡμῖν καὶ ὡς ἐθνικὴ ἑορτή,
διότι κατ' αὐτὴν ὑψώθη ἡ σημαία τῆς ἐλευθερίας κατὰ
τὸ 1821.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς εἶνε τὸ ἑξῆς.

**Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον καὶ
τοῦ ἀπ' αἰῶνος μυστηρίου ἡ φανέρωσις· ὁ υἱὸς τοῦ
Θεοῦ υἱὸς τῆς Παρθένου γίνεται καὶ Γαβριὴλ τὴν
χάριν εὐαγγελίζεται. Διὸ καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτῷ τῇ
Θεοτόκῳ βοήσωμεν· Χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ Κύ-
ριος μετὰ σοῦ.**

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

(15 Αὐγούστου).

Κατ' ἀρχαίαν παράδοσιν τῆς ἐκκλησίας ἡ Θεοτόκος
προαισθανθεῖσα τὸ τέλος αὐτῆς ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος τῶν
Ἐλαιῶν, ἔνθα συχνάκις προσηύχετο, ὅπως προσευχηθῆ.
Μετὰ ταῦτα ἐπιστρέψασα εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς ἠτοίμασε τὰ
τῆς κηδείας αὐτῆς. Ἐπειτα δ' εὐλογήσασα τοὺς εἰς τὸν οἶ-
κον αὐτῆς συνελθόντας ἀποστόλους καὶ εὐχηθεῖσα ὑπὲρ
τῆς εἰρήνης τοῦ κόσμου παρέδωκε τὸ πνεῦμα εἰς τὸν υἱὸν
αὐτῆς καὶ Θεόν, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Οἱ ἀπόστολοι
τότε ἐκήδευσαν εὐλαβῶς τὸ σῶμα αὐτῆς ἐν Γεθσημανῇ·
τὴν τρίτην ὁμως μετὰ τὴν ταφὴν ἡμέραν μετέστη αὕτη
σωματικῶς εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Τὸν θάνατον τῆς Θεοτόκου ἑορτάζει ἡ ἡμετέρα ἐκ-
κλησία τῇ 15 Αὐγούστου προτάσσουσα τῆς ἑορτῆς ταύ-
της νηστείαν δέκα πέντε ἡμερῶν.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς εἶνε τὸ ἑξῆς.

Ἐν τῇ γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες, Θεοτόκε· μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρουμένη ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Β'

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ ΕΟΡΤΩΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

Τὸ ἀπολυτικίον τῆς μεταστάσεως τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου.

(26 Σεπτεμβρίου)

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης καταγόμενος ἐκ Βηθσαϊδᾶ ἦτο υἱὸς τοῦ Ζεβεδαίου καὶ τῆς Σαλώμης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Ἰακώβου. Ἀσχολούμενος μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ ἀδελφοῦ αὐτοῦ περὶ τὴν ἀλιεῖαν ἐγένετο κατ' ἀρχὰς μαθητῆς τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου (Ἰωάν. 1, 35), ἔπειτα δὲ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καταλαβὼν διακριτικὴν θέσιν μεταξὺ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ. Ἡ ἀγάπη τοῦ Ἰωάννου πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Ἰωάννην ἦτο ἐξαιρετικὴ. Κατὰ τὸν μυστικὸν δειπνὸν ἐκάθητο ὁ Ἰωάννης πλησίον τοῦ Ἰησοῦ, αὐτὸς δὲ μετὰ παράκλησιν τοῦ Πέτρου πεσὼν εἰς τὸ στήθος τοῦ Ἰησοῦ ἠρώτησεν αὐτὸν περὶ τοῦ προδότου (Ἰωάν. 13, 13—26), ὁ δὲ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐνεπιστεύθη ἀπὸ τοῦ σταυροῦ εἰς τὸν Ἰωάννην τὴν ἑαυτοῦ μητέρα. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀποστόλου Παύλου, μετὰ δῆλα δὴ τὸ 67 μ.Χ. εὗρισκομεν αὐτὸν ἐν Ἐφέσῳ, ἔνθα ἔμεινε μέχρι τέλους τῆς ζωῆς

αὐτοῦ. Κατὰ τοὺς διωγμοὺς τοῦ Δομιτιανοῦ ἐξωρίσθη εἰς τὴν Πάτμον, ἔνθα εἶδε τὴν Ἀποκάλυψιν, ἣν ἔγραψεν ἔπειτα ἐν Ἐφέσῳ. Ἐκτὸς τῆς Ἀποκαλύψεως ἔγραψεν ὁ Ἰωάννης τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τρεῖς ἐπιστολάς. Τὰ συγγράμματα ταῦτα τοῦ Ἰωάννου σώζονται ἐν τῷ κανόνι τῆς καινῆς Διαθήκης. Ὁ Ἰωάννης ἀπέθανεν ἐν βαθεῖ γήρατι ἐν Ἐφέσῳ. Κατὰ τινα παράδοσιν δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ μετέστη εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ ἑορτὴ τῆς μεταστάσεως τοῦ Ἰωάννου.

Τὴν εἰς τοὺς οὐρανοὺς μετάστασιν τοῦ Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ ἑορτάζει ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία τῇ 26 Σεπτεμβρίου.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς εἶνε τὸ ἑξῆς,

Ἀπόστολε Χριστῷ τῷ θεῷ ἡγαπημένε ἐπιτάχυνον ῥῦσαι λαὸν ἀναπολόγητον· δέχεταιί σε προσπίπτοντα, ὃ ἐπιπεσόντα τῷ στήθει καταδεξάμενος· ὄν ἐκέτευε, θεολόγε, καὶ ἐπίμονον νέφος ἐθνῶν διασκεδάσαι, αἰτούμενος ἡμῖν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ.

(18 Ὀκτωβρίου).

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς κατήγετο πιθανῶς ἐξ Ἀντιοχείας, ἦτο δὲ ἰατρός τὸ ἐπάγγελμα. Προσαχθεὶς εἰς τὸν χριστιανισμὸν ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου Παύλου παρηκολούθησεν ἔπειτα αὐτὸν γενόμενος τακτικὸς αὐτοῦ μαθητῆς. Ὁ Λουκᾶς ἔγραψε τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὰς Πράξεις τῶν ἀποστόλων, ἅτινα σώζονται ἐν τῷ κανόνι τῆς καινῆς

Διαθήκης. Κατά τινα παράδοσιν ἀπέθανε μαρτυρικὸν θάνατον ἐν Ἀχαΐα.

Τὴν μνήμην τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ ἑορτάζει ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία τῇ 18 Ὀκτωβρίου

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς εἶνε τὸ ἑξῆς.

Ἀπόστολε ἅγιε καὶ εὐαγγελιστὰ Λουκᾶ πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεςιν παράσχῃ ταῖς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου Γερασίμου.

(20 Ὀκτωβρίου).

Ὁ ὅσιος Γεράσιμος κατήγετο ἐκ Τρικκάλων τῆς Κορινθίας ἐκ τῆς οἰκογενείας Νοταρᾶ. Ἀφοῦ ἐδιδάχθη τὰ πρῶτα γράμματα ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ, ἀνεχώρησεν ἐξ αὐτῆς καὶ ἦλθεν εἰς ἅγιον Ὄρος, Ἱεροσόλυμα, Σινᾶ καὶ πολλὰ ἄλλα μέρη. Ἐλθὼν τέλος εἰς Κεφαλληνίαν ἵδρυσεν πλησίον τοῦ χωρίου Ὀμαλῶν, εὐρὼν ἐκεῖ ἀρχαίαν τινὰ ἐκκλησίαν, ἱερὰν μονήν. Ἐκεῖ θεοφιλῶς ζήσας καὶ πλεῖστα ἐπιτελέσας θαύματα ἐτελεύτησε τῇ 15 Αὐγούστου τοῦ 1579. Τὸ ἱερὸν αὐτοῦ λείψανον σώζεται ἐν τῇ ἐν Κεφαλληνίᾳ ἱερᾷ μονῇ, τῇ φερούσῃ τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα καὶ θεωρεῖται θαυματουργόν.

Τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου Γερασίμου, τοῦ πολιούχου τῆς Κεφαλληνίας, ἑορτάζει ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία τῇ 20 Ὀκτωβρίου.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς εἶνε τὸ ἑξῆς.

Τῶν ὀρθοδόξων προστάτην καὶ ἐν σαρκὶ ἄγγελον, καὶ θυμματοργὸν θεοφόρον νεοφανέντα

ἡμῶν ἐπαινέσωμεν πιστοὶ θεῖον Γεράσιμον ὅτι ἀξίως παρὰ θεοῦ ἀπέιληφε ἰαμάτων τὴν ἀέναον χάριν· ῥώννυσι τοὺς νοσοῦντας, δαιμονιῶντας ἰάται· διὸ καὶ τοῖς τιμῶσιν αὐτὸν βρῦει ἰάματα.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου Δημητρίου.

(26 Ὀκτωβρίου).

Ὁ ἅγιος Δημήτριος κατήγετο ἐκ Θεσσαλονίκης. Τῷ 290 μ. Χ. ἐλθόντος τοῦ αὐτοκράτορος Μαξιμιλιανοῦ εἰς Θεσσαλονίκην ἐρρίφθη τῇ διαταγῇ αὐτοῦ ὡς χριστιανὸς εἰς τὰς φυλακάς, ἔπειτα δὲ καὶ ἐφονεύθη διὰ λόγῃς ἕνεκα τῆς ἀκολούθου αἰτίας. Τελουμένων ἀγώνων ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐπὶ παρουσίᾳ καὶ τοῦ Μαξιμιλιανοῦ βάρβαρός τις καὶ διάσημος παλαιστῆς φίλος τοῦ αὐτοκράτορος, Λυαῖος καλούμενος, προσεκάλει πάντας νὰ ἀγωνισθῶσι πρὸς αὐτὸν καὶ τοὺς ἀγωνιζομένους ἑνίκα. Τότε ὁ Νέστωρ, ὅστις ἦτο χριστιανὸς καὶ φίλος τοῦ ἁγίου Δημητρίου, ἀποφασίζει νὰ παλαίῃ πρὸς τὸν Λυαῖον, ἀφοῦ πρότερον ζητήσῃ καὶ λάβῃ τὴν εὐλογίαν τοῦ ἐν τῇ φυλακῇ εὐρισκομένου ἁγίου Δημητρίου. Ἐρχεται λοιπὸν εἰς τὰς φυλακάς καὶ λαβὼν τὰς εὐχὰς τοῦ ἁγίου Δημητρίου μεταβαίνει εἰς τὸ στάδιον, παλαίει πρὸς τὸν Λυαῖον καὶ νικᾷ αὐτὸν καὶ φονεύει. Ὁ Μαξιμιανὸς λυπηθεὶς σφόδρα ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ φίλου αὐτοῦ καὶ τὴν αἰτίαν μαθὼν διατάσσει ὅπως παρευθῆς τὸν μὲν Δημήτριον φονεύσωσιν ἐν τῇ φυλακῇ διὰ λόγῃς, τὸν δὲ Νέστορα διὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ξίφους ἐν τῷ σταδίῳ.

Τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἐορτάζει ἡ ἡμε-

τέρα ἐκκλησία τῇ 26 Ὀκτωβρίου, καθ' ἣν ἐορτάζομεν καὶ τὴν ἄλωσιν τῆς Θεσσαλονίκης, τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ ἑλληνικαῦ στρατοῦ τῇ 26 Ὀκτωβρίου 1912.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἐορτῆς εἶνε τὸ ἐξῆς·

Μέγαν εὖρατο ἐν τοῖς κινδύνοις σὲ ὑπέρμαχον ἢ οἰκουμένη, ἀθλοφόρε τὰ ἔθνη τροποῦμενον. Ὡς οὖν Λυαίου καθέζεις τὴν ἔπαρσιν ἐν τῷ σταδίῳ θαρρύνας τὸν Νέστορα, οὕτως, ἕγχε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἐκέτευε δωρῆσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῶν ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ.

(1 Νοεμβρίου).

Οὗτοι κατήγοντο ἐξ Ἀσίας καὶ ἀνετράφησαν θεοπρεπῶς ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῶν Θεοδότης. Σπουδάσαντες τὴν ἰατρικὴν μετήρχοντο ταύτην δωρεάν, διὸ καὶ ἀνάργυροι ἐκλήθησαν, πολλοὺς θεραπεύοντες τῇ βοηθείᾳ καὶ τῆς θείας χάριτος καὶ θαύματα ποιοῦντες, διὸ καὶ θαυματουργοὶ ἐκλήθησαν.

Τὴν μνήμην τῶν ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ ἐορτάζει ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία τῇ 1 Νοεμβρίου.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἐορτῆς εἶνε τὸ ἐξῆς.

Ἄγιοι Ἀνάργυροι καὶ θαυματουργοὶ ἐπισκέψασθε τὰς ἀσθενείας ἡμῶν· δωρεὰν ἐλίθιτε, δωρεὰν δότε ἡμῖν.

*Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς συνάξεως τῶν Ἀρχαγγέλων
Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ.*

(8 Νοεμβρίου).

Οἱ ἄγγελοι εἶναι ὄντα πνευματικά. Δημιουργηθέντες ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πάντες ἀγαθοὶ διηρέθησαν ἔπειτα εἰς ἀγαθοὺς καὶ πονηροὺς, διότι τινὲς τούτων ἐπανεστάτησαν κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπομακρυνθέντες ἐγένοντο κακοί. Ἔργον τῶν μὲν ἀγαθῶν ἀγγέλων εἶνε νὰ ὑπηρετῶσι τὸν Θεὸν καὶ βοηθῶσι τοὺς ἀγαθοὺς ἀνθρώπους, τῶν δὲ κακῶν νὰ διαβάλλωσι τοὺς ἀνθρώπους καὶ προτρέπωσι αὐτοὺς εἰς τὸ κακόν. Ὑπάρχουσι πολλοὶ ἀγαθοὶ ἄγγελοι ἀποτελοῦντες διαφόρους τάξεις ἀνωτέρας καὶ κατωτέρας. Μιᾶς τῶν ἀνωτέρων τάξεων προϊστάμενοι εἶνε οἱ ἀρχάγγελοι Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ.

Σύναξις καλεῖται ἡ συνάθροισις τῶν πιστῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν πρὸς τιμὴν ἀγίου τινὸς προσώπου.

Τὴν σύναξιν τῶν ἀρχαγγέλων Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ ἐορτάζει ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία τῇ 8 Νοεμβρίου.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἐορτῆς εἶνε τὸ ἑξῆς.

Τῶν οὐρανίων στρατιῶν ἀρχιστράτηγοι, δυσωποῦμεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι, ἵνα ταῖς ὑμῶν δεήσεσι τειχίσητε ἡμᾶς σκέπη τῶν πτερύγων τῆς ἀύλου ὑμῶν δόξης, φρουροῦντες ἡμᾶς προσπίπτοντας ἐκτενῶς καὶ βοῶντας· ἐκ τῶν κινδύνων λυτρώσασθε ἡμᾶς, ὡς ταξίαρχαι τῶν ἄνω δυνάμεων.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

(13 Νοεμβρίου)

Ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐγεννήθη ἐν Ἀντιοχείᾳ τῷ 344 μ. Χ. ἐξ εὐσεβῶν γονέων τοῦ Σεκούνδου καὶ

τῆς Ἀνθούσης. Ἐνῶ ἐσπούδαζε, νεαρώτατος ἔτι ὢν, ἐκλήθη διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀρετὴν νὰ διαδεχθῆ τὸν ἀποθανόντα μητροπολίτην Ἀντιοχείας Μελέτιον, ἀλλ' ἠρνήθη φυγών. Γενόμενος μετὰ ταῦτα πρεσβύτερος ἐν Ἀντιοχείᾳ ἤρχισε νὰ κηρύττῃ τοὺς περιφήμους αὐτοῦ λόγους τοὺς θαυμαζομένους μέχρι τῆς σήμερον διὰ τὴν θερμότητα τῆς πίστεως καὶ τὸ κάλλος τῆς γλώσσης. Τῷ 397 ἀναβιβάζεται εἰς τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἔνθα ἐξηκολούθει διακρινόμενος διὰ τὴν εὐγλωττίαν αὐτοῦ, τὴν πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἀγάπην καὶ τὸ θάρρος πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς καὶ μάλιστα πρὸς τὴν αὐτοκράτειραν Εὐδοξίαν, τῆς ὁποίας τὰ διεφθαρμένα ἦθη ἤλεγχε. Τῇ ἐνεργείᾳ αὐτῆς ἐξωρίσθη δις ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ἐξορίαν ἀπέθανε καθ' ὁδὸν ἐκ τῶν κακουχιῶν τῆς ὁδοιπορίας τῷ 407. Ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος κατέλιπε πλεῖστα συγγράμματα, τὰ ὁποῖα διακρίνει ἡ βαθύτης τῶν ἐννοιῶν, ἡ θερμότης καὶ τὸ κάλλος τοῦ λόγου, διὰ τὸ ὁποῖον οἱ μεταγενέστεροι ἐκάλεσαν αὐτὸν Χρυσόστομον.

Τὴν μνήμην τοῦ ἀγίου Χρυσοστόμου ἐορτάζει ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία τῇ 13 Νοεμβρίου.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἐορτῆς εἶνε τὸ ἑξῆς.

Ἡ τοῦ στόματός σου καθάπερ πυρός ἐκλάμψασα χάρις τὴν οἰκουμένην ἐφώτισεν, ἀφιλαργυρίας θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς ἐναπέθετο, τὸ ὕψος ὑμῶν τῆς ταπεινοφροσύνης ὑπέδειξεν. Ἀλλὰ σοὺς λόγοις παιδεύων, πάτερ Ἰωάννη Χρυσόστομε, πρόσθευε τῷ Λόγῳ Χριστῷ τῷ θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου Φιλίππου.

(14 Νοεμβρίου)

Ὁ ἅγιος Φίλιππος κατήγετο ἐκ Βισθαϊδᾶ. Γενόμενος κατ' ἀρχὰς μαθητῆς τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου ἠκολούθησεν ἔπειτα τὸν Χριστὸν γενόμενος εἰς τῶν δώδεκα αὐτοῦ ἀποστόλων. Κατὰ τὴν παράδοσιν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου ἐκήρυξεν εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἀσίας καὶ ἀπέθανε μαρτυρικὸν θάνατον ἐν Ἱεραπόλει τῆς Φρυγίας.

Τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου Φιλίππου ἐορτάζει ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία τῇ 14 Νοεμβρίου.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἐορτῆς εἶνε τὸ ἑξῆς

Ἀπόστολε ἄγιε Φίλιππε πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεςιν παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου.

(16 Νοεμβρίου)

Ὁ Ματθαῖος, ὅστις ἐκαλεῖτο καὶ Λευί, ἦτο υἱὸς τοῦ Ἀλφαίου, κατήγετο δὲ ἐκ Γαλιλαίας καὶ ἦτο τελῶνης τὸ ἐπάγγελμα. Κληθεὶς ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἀφῆκε τὸ τελωνεῖον καὶ ἠκολούθησεν τὸν Χριστὸν γενόμενος εἰς τῶν δώδεκα μαθητῶν αὐτοῦ. Κατ' ἀρχὰς ἐκήρυξεν ἐν Ἱεροσολύμοις καὶ Παλαιστίνῃ, ἐπειδὴ ὁμοῦς οἱ Ἰουδαῖοι δὲν ἐπείθοντο εἰς τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ ἐγκατέλιπεν τὴν Παλαιστίνην καὶ ἦλθεν καὶ ἐκήρυξεν εἰς ἄλλους λαοὺς, κατὰ τινὰ παράδοσιν εἰς τοὺς Αἰθίοπας καὶ Πάρθους. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἐκ Παλαιστίνης ἔγραψε τὸ ὑπ' αὐτοῦ κηρυττόμενον Εὐαγγέλιον ἑλληνιστὶ καὶ ἀρα-

μαῖστί (ἐν τῇ νεωτέρᾳ δηλαδὴ ἑβραϊκῇ γλώσσῃ). Καὶ τὸ μὲν ἀραμαϊκὸν κείμενον τοῦ Εὐαγγελίου ἀπωλέσθη σώζεται δὲ τὸ ἑλληνικὸν ἐν τῷ κανόνι τῆς καινῆς Διαθήκης. Κατὰ τὴν παράδοσιν ἀπέθανεν ὁ Ματθαῖος θάνατον μαρτυρικόν.

Τὴν μνήμην τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου ἐορτάζει ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία τῇ 16 Νοεμβρίου.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἐορτῆς εἶνε τὸ ἑξῆς·

Ἀπόστολε ἅγιε καὶ εὐαγγελιστὰ Ματθαῖε πρόσθευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν παράσχῃ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου.

(30 Νοεμβρίου).

Ὁ ἅγιος Ἀνδρέας κατήγετο ἐκ Βηθσαϊδᾶ καὶ ἦτο ἀδελφὸς τοῦ ἀποστόλου Πέτρου. Κληθεὶς πρῶτος ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο μαθητὴς αὐτοῦ προσαγαγὼν ἔπειτα αὐτῷ καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Πέτρον. Κατὰ τὴν παράδοσιν ἐκήρυξεν εἰς πολλὰ μέρη τὸν χριστιανισμόν καὶ μάλιστα ἐν Θράκῃ, Συκυθία καὶ Ἑλλάδι, ἀπέθανε δὲ μαρτυρικὸν θάνατον ἐν Πάτραις.

Τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου ἐορτάζει ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία τῇ 30 Νοεμβρίου.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἐορτῆς εἶνε τὸ ἑξῆς.

Ὡς τῶν ἀποστόλων πρωτόκλητος καὶ τοῦ κορυφαίου αὐτάδελφος, τῷ δεσπότῃ τῶν ὅλων, Ἀνδρέα, ἐκέτευε εἰρήνην τῇ οἴκουμένῃ δωρησασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου Νικολάου.

(6 Δεκεμβρίου)

Ὁ ἅγιος Νικόλαος ἦτο ἐπίσκοπος Μύρων τῆς Λυκίας, ἤκμασε δὲ ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ. Κατὰ τοὺς διωγμοὺς τοὺς γενομένους ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων τούτων συλληφθεὶς ὁ Νικόλαος ἐρρίφθη εἰς τὰς φυλακάς Ἀπελευθερωθεὶς ἔπειτα ἐπὶ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου καὶ λαβὼν μέρος εἰς τὴν πρώτην οἰκουμενικὴν σύνοδον τὴν γενομένην ἐν Νικαίᾳ τῆς Βυθηνίας τῷ 325 ἀπέθανε κατὰ τὸ 330.

Τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου Νικολάου θεωρουμένου ἰδίᾳ ὡς προστάτου τῶν ναυτιλλομένων ἐφορτάζει ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία τῇ 6 Δεκεμβρίου.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἐφορτῆς εἶνε τὸ ἑξῆς.

Κανόνα πίστεως καὶ εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας διδάσκαλον ἀνέδειξέ σε τῇ ποιμνῇ σου ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια· διὰ τοῦτο ἐκτήσω τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια. Πάτερ, ἱεράρχα Νικόλαε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰ ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος.

(2 Δεκεμβρίου)

Ὁ ἅγιος Σπυρίδων κατήγετο ἐκ Κύπρου, ἤκμασε δὲ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου. Ἀπὸ ποιμὴν προβάτων γενόμενος ἐπίσκοπος Τριμυθούσης τῆς Κύπρου διεκρίθη ἰδίᾳ ἐν τῇ πρώτῃ οἰκουμενικῇ συνόδῳ,

ἐν τῇ ὁποίᾳ κατεπολέμησε τὴν αἵρεσιν τοῦ Ἀρείου διὰ τε τοῦ λόγου καὶ διὰ θαυμάτων. Ἐν τῇ συνόδῳ ταύτῃ θέλων νὰ ἀποδείξῃ ὁ ἅγιος Σπυρίδων τὸ σφαλερὸν τῆς αἵρέσεως τοῦ Ἀρείου καὶ τὸ δυνατὸν τῆς ὑπάρξεως τῶν τριῶν ὑποστάσεων ἐν τῷ ἐνὶ θεῷ ἔλαβε κέραμον καὶ συνέθλιψεν αὐτὴν διὰ τῆς χειρὸς καὶ τὸ μὲν ὕδωρ ἔρρευσε κάτω, τὸ πῦρ δι' οὗ εἶχεν ἐψηθῆ ἀνήλθεν ἄνω ὡς καπνὸς καὶ τὸ χῶμα ἔμεινεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἁγίου. Καὶ ἄλλα δὲ θαύματα ἐποίησεν ὁ ἅγ. Σπυρίδων, ἐξ ὧν τὰ ἀκόλουθα δύο εἶνε ἄξια ἰδιαίτερας μνείας, διότι καὶ ὑπὸ τοῦ ἀπολυτικίου αὐτοῦ ἀναφέρονται. Γυνὴ τις ἔχασε πολύτιμόν τι ἀντικείμενον ὅπερ ἢ πρό τινος ἀποθανοῦσα θυγάτηρ αὐτῆς εἶχεν ἀποκρύψει εἰς ἄγνωστον διὰ τὴν μητέρα μέρος. Ἡ μήτηρ τότε παρεκάλεσε τὸν ἅγιον Σπυρίδωνα, ὅπως βοηθήσῃ αὐτήν, οὗτος δὲ ἐρωτήσας τὴν ἐν τῷ τάφῳ θυγατέρα καὶ μαθὼν παρ' αὐτῆς τὸ μέρος, ἔνθα εὐρίσκετο τὸ πολύτιμον ἀντικείμενον, ἀνεκοίνωσε τοῦτο εἰς τὴν μητέρα, ἣτις οὕτως εὗρεν αὐτό. Ἄλλοτε πάλιν, ὅτε πτωχὸς τις ἐζήτησεν ἐλεημοσύνην παρὰ τοῦ ἁγίου, οὗτος στερούμενος χρημάτων μετέβαλε διὰ προσευχῆς ὄφιν, ὃν εὗρε καθ' ὁδόν, εἰς χρυσοῦν τοιοῦτον καὶ οὕτω ἐβοήθησε τὸν πτωχόν. Διὰ τὴν ἀγιότητα τέλος τοῦ βίου λέγεται ὅτι οἱ ἄγγελοι συνελιτούργουν μετ' αὐτοῦ. Τῷ 350 ἀπεδήμησεν ὁ ἅγ. Σπυρίδων εἰς Κύριον. Τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου εὐρίσκεται ἐν Κερκύρα, ἧς θεωρεῖται ὁ πολιοῦχος.

Τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου Σπυρίδωνος ἐορτάζει ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία τῇ 12 Δεκεμβρίου.

Τὸ ἀπολυτικίον τῆς ἐορτῆς εἶνε τὸ ἐξῆς

Τῆς συνόδου τῆς πρώτης ἀναδείχθης ὑπέρομαχος καὶ θαυματουργός, θεοφύρε Σπυρίδων, πατῆρ

ἡμῶν. Διὸ νεκρᾷ σὺ ἐν τάφῳ προσφωνεῖς, καὶ ὄφιν εἰς χρυσοῦν μετέβαλες· καὶ ἐν τῷ μέλπειν τὰς ἀγίας σου εὐχάς, ἀγγέλους ἔσχες συλλειτουργοῦντάς σοι, ἱερῶτατε. Δόξα τῷ σέ δοξάσαντι, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου Διονυσίου.

(17 Δεκεμβρίου)

Ὁ ἅγιος Διονύσιος κατήγετο ἐκ Ζακύνθου υἱὸς ὄν γονέων πλουσίων καὶ εὐσεβῶν. Νεαρὸς τὴν ἡλικίαν ἐγένετο μοναχὸς εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν τῶν Στροφάδων, ἀπέναντι τῆς Ζακύνθου κειμένων, μετὰ τινα δ' ἔτη ἐπίσκοπος Αἰγίνης. Θεοφιλῶς ποιμάνας τὴν ἑαυτοῦ ἐπισκοπὴν ἐτελεύτησε τῷ 1624. Τὸ λείψανον τοῦ ἁγίου Διονυσίου εὐρίσκεται ἐν Ζακύνθῳ, ἧς θεωρεῖται ὁ πολιούχος.

Τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου Διονυσίου ἑορτάζει ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία τῇ 17 Δεκεμβρίου.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς εἶνε τὸ ἑξῆς·

Τῆς Ζακύνθου τὸν γόνον καὶ Αἰγίνης τὸν πρόεδρον καὶ φρουρὸν τῆς μονῆς τῶν Στροφάδων, Διονύσιον, ἅπαντες τιμήσωμεν συμφώνως οἱ πιστοί, βοῶντες πρὸς αὐτὸν εἰλικρινῶς· σαῖς λιταῖς τοὺς τὴν σὴν μνήμην ἐπιτελοῦντας σῶσον καὶ βοῶντάς σοι· δόξα τῷ σέ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σέ θυματώσαντι, δόξα τῷ δωρησαμένῳ σε ἡμῶν πρέσβυν ἀκοίμητον.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ μεγάλου Βασιλείου.

(1 Ἰανουαρίου)

Ὁ μέγας Βασίλειος ἐγεννήθη τῷ 329 ἐν Καισαρείᾳ τῆς Καππαδοκίας. Ἀνατραφεὶς ὑπὸ τῆς εὐσεβοῦς αὐτοῦ

μητρός Ἐμμελείας, ἐσπούδασεν ἔπειτα ἐν Καισαρείᾳ, Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐν Ἀθήναις, ἔνθα συνεδέθη διὰ στενῆς φιλίας μετὰ τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, τοῦ σπουδάζοντος τότε ἐν Ἀθήναις. Ἀπελθὼν μετὰ ταῦτα εἰς Πόντον, εἰς τινα πατρικὴν ἐξοχὴν, ἀφιερῶθη μετὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ Γρηγορίου εἰς τὴν μελέτην τῆς ἀγίας Γραφῆς καὶ τῶν συγγραμμάτων τῶν πατέρων καὶ ἰδία τοῦ Ὁριγένους. Κατὰ τὸ 370 ἐξελέγη μητροπολίτης Καισαρείας. Διακριθεὶς διὰ τὴν παιδείαν αὐτοῦ, τὸ θάρρος πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον ἐτελεύτησε τῇ 1 Ἰανουαρίου τοῦ 379. Ὁ μέγας Βασίλειος, ἐνῶ ὡς ἐπίσκοπος εἶχε μεγάλα εἰσοδήματα, ἀπέθανε πτωχὸς ἕνεκα τῆς μεγάλης αὐτοῦ πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἀγάπης. Αὐτὸς ἴδρυσεν τὸ περίφημον πτωχοκομεῖον, τὴν Βασιλειάδα καλουμένην, ἣν δι' ἐξόδων του συνετήρει, καὶ ἐν καιρῷ λιμοῦ ἔτρεφεν ἑκατοντάδα πτωχῶν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ τραπέζῃ. Τὰ περισωθέντα συγγράμματα τοῦ μεγάλου Βασιλείου, δογματικά, ἠθικὰ καὶ ἐρμηνευτικά ἀποδεικνύουσι τὴν μεγάλην αὐτοῦ παιδείαν καὶ εὐσέβειαν.

Τὴν μνήμην τοῦ μεγάλου Βασιλείου ἐορτάζει ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία τῇ 1 Ἰανουαρίου

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἐορτῆς εἶνε τὸ ἑξῆς

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος σου, ὡς δεξαμένην τὸν λόγον σου· δι' οὗ θεοπρεπῶς ἐδογματίσας, τὴν φύσιν τῶν ὄντων ἐτρένωσας, τὰ τῶν ἀνθρώπων ἤθη κατεκόσμησας, βασίλειον ἱεράτευμα, πᾶτερ ὅσιε πρέσβευε Χριστῷ τῷ θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν

**Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς συνάξεως τοῦ προδρόμου καὶ
βαπτιστοῦ Ἰωάννου.**

(7 Ἰανουαρίου).

Ὁ Ἰωάννης ἦτο υἱὸς τοῦ Ζαχαρίου καὶ τῆς Ἐλισάβετ, οἵτινες ἄτεκνοι ὄντες μετὰ θερμᾶς πρὸς τὸν Θεὸν παρακλήσεις ἀπέκτησαν τέκνον, ὅπερ ἐκάλεσαν Ἰωάννην. Ὁ Ἰωάννης διὰ τοῦ κηρύγματός του ἀνήγγειλε τὴν ἔλευσιν τοῦ Χριστοῦ καὶ προητοίμασε πολλοὺς νὰ δεχθῶσι τὴν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ πιστεύσωσιν εἰς αὐτόν. Ἔνεκα τούτου ἐκλήθη πρόδρομος, ἐνῶ βαπτιστὴς ἐκλήθη ἐπειδὴ ἐβάπτιζε τοὺς πρὸς αὐτὸν προσερχομένους. Ὁ Ἰωάννης ἔζη βίον ἀσκητικὸν διακρινόμενος διὰ τὸ προφητικὸν αὐτοῦ χάρισμα, τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ θάρρος πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς. Ὁ Ἡρώδης τοῦ ὁποίου μετὰ θάρρους ἤλεγχε τὰς παρεκτροπὰς ὁ Ἰωάννης ἐφυλάκισεν αὐτόν· ἔπειτα δὲ ἐκκληρῶν ὑπόσχεσιν δοθεῖσαν κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν γενεθλίων του εἰς τὴν Σαλώμην, τὴν θυγατέρα τῆς Ἡρωδιάδος, διέταξε καὶ ἀπεκεφάλισαν αὐτόν. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐτίμα μέγਾਲως τὸν Ἰωάννην θεωρῶν αὐτὸν ἓνα τῶν μεγαλειτέρων προφητῶν. Ὁμιλῶν ποτε πρὸς τὸν λαὸν περὶ αὐτοῦ ἔλεγε μετὰξὺ ἄλλων· « Ἀλλὰ τί ἐξήλθετε ἰδεῖν; Προφήτην; Ναὶ λέγω ὑμῖν καὶ περισσότερον προφήτου· οὗτος γὰρ ἐστὶ περὶ οὗ γέγραπται· ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου, ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδὸν σου ἔμπροσθέν σου. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν οὐκ ἐγήγερται ἐν γεννητοῖς γυναικῶν μείζων Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ » (Ματθ. 11, 9).

Σύναξις καλεῖται ἡ συνάθροισις τῶν πιστῶν ἐν τῷ ναῷ πρὸς τιμὴν ἀγίου τινός. Τὴν ἐπομένην τῆς ἐορτῆς τῶν Θεοφανεῶν, καθ' ἣν ἐορτάζομεν τὴν βάπτισιν τοῦ

Ἰησοῦ Χριστοῦ ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου τοῦ προδρομοῦ, ἦτοι τὴν 7 Ἰανουαρίου, ἐορτάζει ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία τὴν σύναξιν τοῦ Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἐορτῆς εἶνε τὸ ἑξῆς.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων· σοὶ δὲ ἀρκέσει ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου, Πρόδρομε· ἀνεδείχθης γὰρ ὄντως καὶ προφητῶν σεβασμιώτερος, ὅτι καὶ ἐν ῥείθροις βαπτίσει κατηξιώθης τὸν κηρυττόμενον. Ὅθεν τῆς ἀληθείας ὑπεραθλήσας, χαίρων εὐηγγελίσω καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ Θεὸν φανερωθέντα ἐν σαρκί, τὸν αἴροντα τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου καὶ παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου.

(17 Ἰανουαρίου)

Ὁ μέγας Ἀντώνιος ἐγεννήθη ἐν Αἰγύπτῳ τῷ 251 ἔξ εὐσεβῶν γονέων. Ἀκολουθῶν τὸ εὐαγγελικὸν ῥητὸν «εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὑπάγε, πώλησόν σοι τὰ ὑπάρχοντα καὶ διάδος πτωχοῖς» ἐμοίρασε τοῖς πτωχοῖς τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ καὶ μετέβη εἰς τὴν ἔρημον. Ἐκεῖ διὰ τοῦ αὐστηροῦ αὐτοῦ ἀσκητικοῦ βίου καὶ τῆς θαυμαστῆς ὑπερνικήσεως τῶν πειρασμῶν ἀπέκτησε μεγάλην φήμην ἀσκητοῦ καὶ προσείλκυσε πλείστους μιμητὰς οὕτως ὥστε ἡ ἔρημος ἐπληρώθη ἀνθρώπων. Κατὰ τοὺς διωγμοὺς τῶν χριστιανῶν ὑπὸ τοῦ Μαξιμίνου (312 μ. Χ.) ἔδειξε μέγα θάρρος μεταβαίνων καὶ παραμυθῶν τοὺς διωκόμενους χριστιανούς, κατὰ δὲ τὰς ταραχάς, τὰς ὑπὸ τῶν Ἀρειανῶν προκληθείσας κατῆλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ ἠγωνίσθη ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας κατορθώσας πολλοὺς ἐκ τῶν Ἀρειανῶν νὰ προσελκύσῃ εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ

πολλοὺς τῶν ἐθνικῶν εἰς τὸν χριστιανισμόν. Τῇ 17 Ἰανουαρίου 356 μετέστη εἰς Κύριον γενόμενος τύπος ἀρετῆς καὶ εὐσεβείας καὶ ἀρχηγὸς καὶ ὑπόδειγμα τοῦ μοναχικοῦ βίου.

Τὴν μνήμην τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου ἐορτάζει ἡ ἡμέτερα ἐκκλησία τῇ 17 Ἰανουαρίου.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἐορτῆς εἶνε τὸ ἑξῆς.

Τὸν ζηλωτὴν Ἠλίαν τοῖς τρόποις μιμούμενος,
τῷ βαπτιστῇ εὐθείαις ταῖς τρεῖθις ἐπόμενος, πά-
τερ, Ἀντώνιε, τῆς ἐρήμου γέγονας οἰκιστῆς, καὶ
τὴν οἰκουμένην ἐστήριξας εὐχαῖς σου. Διὸ πρέ-
σθευε Χριστῷ τῷ θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου

(18 Ἰανουαρίου)

Ἀμφότεροι οἱ πατέρες οὗτοι τῆς ἐκκλησίας κατήγοντο ἐξ Ἀλεξανδρείας καὶ διεκρίθησαν διὰ τοὺς ἀγῶνας αὐτῶν ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας, τοὺς διωγμούς, οὓς ὑπέστησαν ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας καὶ τὰ πολλὰ καὶ σοφὰ αὐτῶν συγγράμματα.

Ὁ μέγας Ἀθανάσιος ἐγεννήθη τῷ 296. Διάκονος ἦδη ὢν ἔλαβε μέρος ἐν τῇ πρώτῃ οἰκουμενικῇ συνόδῳ, τῇ γενομένῃ ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας τῷ 325, ἐν ἣ κατεπολέμησε τὴν αἵρεσιν τοῦ Ἀρειοῦ ὑπερασπισθεὶς μετὰ θερμοῦ ζήλου καὶ ἰσχυρῶν ἐπιχειρημάτων τὴν ὀρθοδοξίαν. Γενόμενος ἔπειτα τῷ 328 ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας κατέστη εἰς τῶν θερμοτέρων ὑπερασπιστῶν τῆς ὀρθοδοξίας καὶ ἀμειλιχτοτέρων διωκτῶν τοῦ Ἀρειανισμοῦ. Τούτου ἕνεκα δεκάκις ἐξωρίσθη καὶ ἐπὶ εἴκοσιν ἔτη ἔμεινεν ἐν τῇ ἐξορίᾳ ἐπανερχόμενος μόνον ὅταν

ὑπερίσχυον οἱ ὀρθόδοξοι. Τῷ 373 ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ. Ὁ μέγας Ἀθανάσιος συνέγραψε πλεῖστα συγγράμματα διακρινόμενα διὰ τὴν βαθύτητα τῶν ἐννοιῶν αὐτῶν.

Ὁ δὲ Κύριλλος ἐγένετο ἀρχιεπίσκοπος Ἀλεξανδρείας τῷ 412 διαδεχθεὶς τὸν θεῖον αὐτοῦ Θεόφιλον. Ἐν τῇ τρίτῃ οἰκουμενικῇ συνόδῳ, τῇ συνελθούσῃ τῷ 431 ἐν Ἐφέσῳ καὶ μετ' αὐτὴν κατεπολέμησε σφοδρῶς τὴν αἵρεσιν τῶν Νεστοριανῶν, τούτου δὲ ἕνεκα ἐξωρίσθη τῇ ἐνεργείᾳ τῶν Νεστοριανῶν. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἐπανελθὼν ἀνέλαβε τὸν ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον καὶ ποιμένας ἐπὶ τριάκοντα δύο ὅλα ἔτη θεοφιλῶς τὴν ποιμνὴν αὐτοῦ ἐτελεύτησε τῷ 444. Καὶ ὁ Κύριλλος συνέγραψε πλεῖστα συγγράμματα διακρινόμενα διὰ τὴν βαθύτητα τῶν ἐννοιῶν.

Τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου ἐορτάζει ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία τῇ 18 Ἰανουαρίου.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἐορτῆς εἶνε τὸ ἑξῆς.

Ἔργοις λάμπαντες ὀρθοδοξίας, πᾶσαν σθεῖσαντες κακοδοξίαν, νικηταὶ τροπαιοφόροι γεγόνατε, τῇ εὐσεβείᾳ τὰ πάντα πλουτίσαντες· τὴν ἐκκλησίαν μεγάλως κοσμήσαντες, ἀξίως εὐρατε Χριστὸν τὸν θεόν, δωρούμενον πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου.

(25 Ἰανουαρίου)

Ὁ μέγας Γρηγόριος ἐγεννήθη ἐν Ἀρειανζῷ, κόμῃ τῆς Καπαδοκίας, κειμένη πλησίον τῆς Νανζιανζοῦ, κατὰ τὸ 329. Ὁ πατὴρ του, Γρηγόριος καὶ οὗτος καλούμενος, ἐχρημάτισεν ἐπίσκοπος Νανζιανζοῦ, ἡ δὲ μήτηρ του Νόννα διεκρίνετο ἐπ' εὐσεβείᾳ καὶ ἀρετῇ. Σπουδάσας ἐν Καισαρείᾳ, Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Ἀθήναις, ἔνθα συνεδέθη

διὰ σιενῆς φιλίας πρὸς τὸν μέγαν Βασίλειον ἐπανήλθον ἔπειτα εἰς τὸν Πόντον, ὅπου ἕξων ἀσκητικὸν βίον καταγινόμενοι εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀγίας Γραφῆς, καὶ τῶν συγγραμμάτων τῶν πατέρων, ἰδίᾳ δὲ τῶν τοῦ Ὁριγένους. Ἐπειτα ἐγένετο πρεσβύτερος ἐν Νανζιανζῶ καὶ βοηθὸς ἐπίσκοπος βοηθῶν τὸν γέροντα ἤδη πατέρα αὐτοῦ, τὸν ἐπίσκοπον Νανζιανζοῦ. Προαχθεὶς τέλος εἰς ἐπίσκοπον Κωνσταντινουπόλεως διεκρίθη διὰ τοὺς σφοδροὺς κατὰ τῶν Ἀρειανῶν καὶ τῶν ὁμοφρονούντων αὐτοῖς ἀγῶνάς του ἐκφωνήσας τὰς θαυμασίας αὐτοῦ ὁμιλίας. Τῇ ἐνεργείᾳ αὐτοῦ συνεκλήθη ἡ δευτέρα οἰκουμενικὴ σύνοδος ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 381 μ. Χ. τῆς ὁποίας ἐγένετο πρόεδρος. Μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς ὀρθοδοξίας παραιτηθεὶς τοῦ ἐπισκοπικοῦ θρόνου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἦλθεν εἰς Νανζιανζόν, ἔνθα ἀνεπεύθη ἐν Κυρίῳ τῷ 390. Ἡ ἐκκλησία διὰ τὰς σοφὰς αὐτοῦ συγγραφάς, καὶ τοὺς μεγάλους αὐτοῦ ἀγῶνας πρὸς καταπολέμησιν τῶν Ἀρειανῶν καὶ τῶν ὁμοφρονούντων αὐτοῖς καὶ τὴν ὑποστήριξιν καὶ ἀπόδειξιν τῆς θεότητος τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκάλεσεν αὐτὸν θεολόγον.

Τὴν μνήμην τοῦ ἀγίου Γρηγορίου τοῦ θεολόγου ἑορτάζει ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία τῇ 25 Ἰανουαρίου.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς εἶνε τὸ ἑξῆς.

Ὁ ποιμενικὸς αὐλὸς τῆς θεολογίας σου τὰς τῶν ῥητόρων ἐνίκησε σάλπιγγας· ὡς γὰρ τὰ βῆθη τοῦ πνεύματος ἐκζητήσαντι, καὶ τὸ κάλλη τοῦ φθέγματος προσετέθη σοι. Ἀλλὰ πρόσθευε Χριστῷ τῷ θεῷ, πάτερ Γρηγόριε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν.

(30 Ἰανουαρίου)

Ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία ἐορτάζει τὴν μνήμην τοῦ μεγάλου Βασιλείου τῆ 1 Ἰανουαρίου, τοῦ Γρηγορίου τοῦ θεολόγου τὴν 25 Ἰανουαρίου καὶ τὴν τοῦ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου τὴν 13 Νοεμβρίου¹. Ἐπειδὴ ὁμως ἠγγερεύησαν ἔριδες μεταξὺ τῶν χριστιανῶν, τίς τῶν τριῶν τούτων πατέρων εἶνε ὁ μεγαλείτερος, ἀπεφάσισεν ἡ ἐκκλησία κατὰ τὸν ἐνδέκατον αἰῶνα νὰ ἐορτάξῃ διὰ μιᾶς ἐορτῆς καὶ τοὺς τρεῖς ὁμοῦ, πρὸς κατάπαυσιν τῶν ἐρίδων τούτων καὶ ἀντεγκλήσεων.

Τὴν μνήμην τῶν τριῶν ἱεραρχῶν Βασιλείου, τοῦ μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἐορτάζει ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία τῆ 30 Ἰανουαρίου.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἐορτῆς εἶνε τὸ ἑξῆς

Τοὺς τρεῖς μεγίστους φωστῆρας τῆς τρισηλίου θεότητος, τοὺς τὴν οἰκουμένην ἀκτίσει δογμάτων θείων πυρσεύσαντας, τοὺς μελιρρύτους ποταμοὺς τῆς σοφίας, τοὺς τὴν κτίσιν πᾶσαν θεογνωσίας νάμασι καταρδεύσαντας, Βασίλειον τὸν μέγαν, καὶ τὸν θεολόγον Γρηγόριον σὺν τῷ κλεινῷ Ἰωάννῃ, τῷ τὴν γλῶτταν χρυσορρήμονι, πάντες οἱ τῶν λόγων αὐτῶν ἔρασταί. συνελθόντες ὕμνοις τιμήσωμεν· αὐτοὶ γὰρ τῆ Τριάδι ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ προσεύουσιν.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

(23 Ἀπριλίου).

Ὁ ἅγιος Γεώργιος κατήγετο ἐκ Καππαδοκίας καὶ ἤκμασε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ αὐτοκράτορος Διοκλητι-

1. Ὡς πρὸς τοὺς βίους πρὸς τὰς ἰδίαις αὐτῶν ἐορτάς.

ανού Νεαρὸς καταταχθεὶς εἰς τὸν στρατὸν ἀνήλθεν εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ χιλιάρχου διακριθεὶς εἰς πολλὰς μάχας, διὸ καὶ τροπαιοῦχος ἐκλήθη. Κατὰ ταῦς διωγμοὺς τοῦ Διοκλητιανοῦ ὑποστὰς πολλὰς βασάνους μετὰ θάρρους καὶ καρτερίας ἀξιοθαυμάστου ἐμαρτύρησε τῷ 296.

Τὴν μνήμην τοῦ ἀγίου Γεωργίου ἐορτάζει ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία τῇ 23 Ἀπριλίου.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἐορτῆς εἶνε τὸ ἑξῆς.

Ὁς τῶν αἰχμηλῶτων ἐλευθερωτῆς καὶ τῶν πτωχῶν ὑπερασπιστῆς, ἀσθενούντων ἰατρός, βασιλέων ὑπέρομαχος, τροπαιοφόρε, μεγαλομάρτυς Γεώργιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης.

(21 Μαΐου)

Ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, ὁ υἱὸς τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Χλωροῦ, ἐγεννήθη τῷ 272. Παιδευθεὶς εὐσεβῶς ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἑλένης ἐκηρύχθη ἰδίᾳ ὑπὲρ τοῦ χριστιανισμοῦ, ὅτε κατὰ τὸ 312 πολεμῶν ἐναντίον τοῦ Μαξεντίου καὶ ἰδὼν ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ κάτωθι τὰς λέξεις «ἐν τούτῳ νίκα», ἀπέδωκε τὴν νίκην εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ σταυροῦ, ὃν ἔκτοτε ἔθθηκεν ὡς σύμβολόν τῶν πολεμικῶν αὐτοῦ σημαιῶν, τῶν λαβάρων καλουμένων. Τῷ 313 ἐξέδωκε νόμον περὶ θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, καθ' ὃν καὶ οἱ χριστιανοὶ ἠδύνατο νὰ ἀσκῶσιν ἐλευθέρως τὰ τῆς λατρείας αὐτῶν ὡς οἱ ἔθνηκοί. Ἐκτοτε διὰ πολλῶν νόμων ὑπεστήριξε τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν. Τῷ 325 συνέκάλεσε τὴν πρώτην οἰκουμενικὴν σύνοδον, τῷ δὲ 328 μετέφερε τὴν πρωτεύουσαν τοῦ ῥωμαϊκοῦ κράτους εἰς τὸ

Βυζάντιον, ἔνθα ἡ χριστιανικὴ θρησκεία εὐκόλως ἠδύνατο νὰ διαδοθῆ. Τῷ 337 νοσήσας ἐτελεύτησεν ἐν Νικομηδεῖα, ἀφοῦ πρότερον ἐδέχθη τὸ χριστιανικὸν βάπτισμα. Τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἑλένης, τοὺς συντελέσαντας εἰς τὴν διάδοσιν καὶ ἐπικράτησιν τοῦ χριστιανισμοῦ, τιμᾶ ἡ ἐκκλησία ἰδιαζόντως θεωροῦσα αὐτοὺς ἁγίους καὶ ἰσαποστόλους.

Τὴν μνήμην τῶν ἁγίων Κωνσταντῖνου καὶ Ἑλένης ἑορτάζει ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία τῇ 21 Μαΐου.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς εἶνε τὸ ἑξῆς·

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸν τύπον ἐν οὐρανῷ θεασάμενος καὶ ὡς ὁ Παῦλος τὴν κλήσιν οὐκ ἐξ ἀνθρώπων δεξάμενος, ὁ ἐν βασιλευσιν ἰπύστολός σου, Κύριε, βασιλεύουσιν πόλιν ἐν τῇ χειρὶ σου παρέθετο, ἣν περίσφξε διὰ παντὸς ἐν εἰρήνῃ πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου μόνη φιλόανθρωπε.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ γενεθλίου τοῦ Προδρόμου
καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

(24 Ἰουνίου)

Ὅτε ἐγεννήθη ὁ Ἰωάννης ὁ πρόδρομος, ὁ υἱὸς τῆς Ἑλισάβετ καὶ τοῦ Ζαχαρίου, οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι ἦρχοντο εἰς τὴν οἰκίαν καὶ συνέχαιρον τὴν Ἑλισάβετ, διότι ἠυδόκησεν ὁ Θεὸς νὰ καταστήσῃ αὐτὴν μητέρα, ἐνῶ ἦτο στείρα. Κατὰ τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἀπὸ τῆς γεννήσεως κατὰ τὸν νόμον ἔπρεπε νὰ γείνη ἡ περιτομὴ καὶ δοθῆ εἰς τὸ παιδίον ὄνομα. Καὶ οἱ μὲν συγγενεῖς καὶ φίλοι ἤθελον κατὰ τὴν συνήθειαν τὴν Ἰουδαϊκὴν νὰ δώσωσιν εἰς τὸ παιδίον τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς, νὰ ὀνομάσωσι δηλαδὴ αὐτὸ Ζαχαρίαν, ἡ μήτηρ ὁμως τοῦ παιδίου ἐπέμενε νὰ κληθῆ Ἰωάννης. Τότε οἱ συγγενεῖς

καὶ φίλοι ἠρώτησαν τὸν κωφὸν καὶ ἄλαλον Ζαχαρίαν πῶς θέλει νὰ ὀνομασθῆ τὸ παιδίον, οὗτος δὲ ζητήσας πινακίδιον ἔγραψε ἐπ' αὐτοῦ τὸ ὄνομα Ἰωάννης καὶ ἀμέσως ἤρχισε νὰ ὀμιλῆ καὶ προφητεῦν περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ παιδίου λέγων ὅτι θὰ γείνη μέγας προφήτης καὶ θὰ πορευθῆ ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἐτοιμάσῃ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ.

Τὸ γενέθλιον τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρομοῦ ἐορτάζει ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία τῇ 24 Ἰουνίου, ἕξ δηλαδὴ μῆνας πρὸ τῆς ἐορτῆς τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ (25 Δεκεμβρίου), ὅστις ἦτο ἕξ μῆνας μικρότερος τοῦ Προδρομοῦ.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἐορτῆς εἶνε τὸ ἑξῆς.

Προφῆτα καὶ πρόδρομε τῆς παρουσίας Χριστοῦ, ἀξίως εὐφημῆσαι σε οὐκ εὐποροῦμεν ἡμεῖς, οἱ πόθῳ τιμῶντές σε· στείρωσις γὰρ τεκούσης καὶ πατρὸς ἀφωνία λέλυνται τῇ ἐνδόξῳ καὶ σεπτῇ σου γεννήσει, καὶ σάρκωσις υἱοῦ τοῦ Θεοῦ κόσμῳ κηρύττεται.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῶν ἁγίων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου.

(29 Ἰουνίου)

Σίμων ὁ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ κληθεὶς Πέτρος, ἀραμαῖστί Κηφᾶς, ἦτο υἱὸς τοῦ Ἰωνᾶ, κατήγετο δὲ ἐκ Βηθσαϊδᾶ καὶ ἦτο ἀλιεὺς ἐν Καπερναούμ, ὅπου εἶχεν ἰδίαν οἰκίαν ἔγγαμος ὢν. Γενόμενος μαθητῆς τοῦ Χριστοῦ κατέλαβεν ἐξαιρετικὴν θέσιν μεταξὺ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἦν ἐτήρησε καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Ἀφοῦ μετὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ἐπανέκτησε τὸ ἀποστολικὸν ἀξίωμα (Ἰωάν. 21, 15), ὅπερ εἶχεν ἀπολέσει ἕνεκα τῆς ἀρνήσεως τοῦ Χριστοῦ (Ματθ. 26, 69), ὀμιλεῖ κατὰ τὴν

ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἐν Ἱεροσολύμοις καὶ προσελκύει εἰς τὸν χριστιανισμὸν τρεῖς χιλιάδας ἀνθρώπων. Ἐπειτα μετὰ διαμονὴν ἐν Ἱεροσολύμοις εὐρίσκομεν αὐτὸν ἐν Λύδῃ, Ἰόππῃ καὶ Καισαρείᾳ καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῇ συνόδῳ τῶν ἀποστόλων ἐν Ἱεροσολύμοις κατὰ τὸ 51 μ. Χ. Κατὰ τὸ τέλος τῆς ζωῆς αὐτοῦ μετέβη εἰς Ρώμην· ἡ μετάβασις ὁμως αὕτη ἐγένετο μετὰ τὴν μετάβασιν τοῦ Παύλου καὶ μάλιστα κατὰ τὸ τέλος τῆς δευτέρας αὐτοῦ φυλακίσεως. Ἐν Ρώμῃ κατὰ τὸ 67 ἀπέθανε μαρτυρικὸν θάνατον μετὰ τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Ἐν τῷ κανόνι τῆς καινῆς Διαθήκης σώζονται δύο ἐπιστολαὶ αὐτοῦ.

Ὁ Παῦλος ἐβραϊστὶ καλούμενος Σαούλ ἐγεννήθη ἐν Ταρσῷ τῆς Κιλικίας καὶ ἐξεπαιδεύθη ἐν Ἱεροσολύμοις παρὰ τῷ περιφήμῳ Γαμαλιήλ μαθὼν κατὰ τὴν τότε συνήθειαν τῶν Ἰουδαίων καὶ ἔργον τι, τὸ τοῦ σκηνοποιοῦ. Ἦτο κατ' ἀρχὰς σφοδρὸς διώκτης τοῦ χριστιανισμοῦ τοσοῦτον ὥστε, ἀφοῦ ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον κατεδίωξε τοὺς χριστιανούς ἐν Ἱεροσολύμοις λαβὼν ἐνεργὸν μέρος καὶ κατὰ τὸν λιθοβολισμὸν τοῦ στεφάνου, ἔπεισε τὸν ἀρχιερέα καὶ τοὺς πρεσβυτέρους τῶν Ἱεροσολύμων νὰ δώσωσιν εἰς αὐτὸν συστατικὰς ἐπιστολάς καὶ τὴν ἄδειαν νὰ ἔλθῃ εἰς Δαμασκὸν καὶ φέρῃ τοὺς ἐκεῖ χριστιανούς αἰχμαλώτους εἰς Ἱεροσόλυμα. Καθ' ὁδὸν ὁμως ἐνῶ ἐπλησίαζεν εἰς Δαμασκὸν εἶδε φῶς λαμπρότερον τοῦ ἡλιακοῦ καὶ ἤκουσε φωνὴν «Σαούλ, Σαούλ, τί μὲ διώκεις; Σκλήρῳ σοι πρὸς κέντρα λακτίξειν». Τυφλωθεὶς ἦλθε χειραγωγούμενος εἰς Δαμασκὸν, ἔνθα ὁ Ἀνανίας, ὁ προϋστάμενος τῆς ἐν Δαμασκῷ ἐκκλησίας, διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν ἰάτρευσε αὐτὸν καὶ μετὰ ταῦτα ἐβάπτισεν. Οὕτω ὁ Παῦλος, ὁ πρὶν διώκτης τοῦ χριστιανισμοῦ γίνεται νῦν χριστιανὸς καὶ μάλιστα ἐνθερμὸς ὑπερα-

οπισθῆς τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἡ ἐπιστροφή τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἐγένετο τῷ 37 μ.Χ. Ἐκτοτε ὁ ἀπόστολος Παῦλος διὰ διαφόρων πορειῶν κηρύττει πολλαχοῦ τοῦ ῥωμαϊκοῦ κράτους τὸν χριστιανισμὸν καὶ ἰδρύει ἐκκλησίας. Οὕτω ἦλθεν εἰς τὴν Κύπρον, εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, Βέροϊαν, Ἀθήνας, Κόρινθον καὶ πολλαχοῦ ἄλλαχοῦ. Τέλος φυλακισθεὶς ἐν Ρώμῃ ἀπέθανε μαρτυρικὸν θάνατον κατὰ τοὺς διωγμοὺς τοῦ Νέρωνος τῷ 67 μετὰ τοῦ ἀποστόλου Πέτρου. Ἐν τῷ λανόνι τὴν καινῆς Διαθήκης σώζονται δέκα τέσσαρες ἐπιστολαὶ αὐτοῦ.

Τὴν μνήμην τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου ἐορτάζει ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία τῇ 29 Ἰουνίου. Τῆς ἐορτῆς ταύτης προηγεῖται νηστεία ἀρχομένη ἀπὸ τῆς Δευτέρας μετὰ τὴν Κυριακὴν τῶν ἁγίων Πάντων.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἐορτῆς εἶνε τὸ ἑξῆς·

Οἱ τῶν Ἀποστόλων πρωτόθρονοι καὶ τῆς οἰκουμένης διδάσκαλοι τῷ δεσπότῃ τῶν ὅλων πρεσβεύσατε εἰρήνην τῇ οἰκουμένῃ δωρήσασθαι καὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν τὸ μέγαν ἔλεος.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ.

(2) Ἰουλίου)

Ὁ προφήτης Ἡλίας ἦτο εἰς τῶν διαπρεπεπιστέρων καὶ ἀσκητικωτέρων προφητῶν τῆς παλαιᾶς διαθήκης. Ἐνδεδυμένος μηλωτὴν καὶ ἐξωσμένος τὴν ὄσφιν διὰ ζώνης δερματίνης ἐδίδασκε καὶ μετὰ θάρρους καὶ αὐστηρότητος ἤλεγχε τὰς παρανομίας καὶ τὴν ἀσέβειαν τοῦ βασιλέως Ἀχάαβ καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ Ἰεζάβελ. Πλεῖστα θαύματα ποιήσας ἀνηρηπάγη ὑπὸ πυρίνου ἄροματος ζῶν ἐνῶ συνωμίλει μετὰ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Ἐλισ-

σαίου, καὶ ἀνελήφθη, εἰς τοὺς οὐρανοὺς τῷ 895 π. Χ. Κατὰ τὴν μεταμόρφωσιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους αὐτὸς μετὰ τοῦ Μωσέως ἐμφανίζονται καὶ συνομιλοῦσι μετὰ τοῦ Κυρίου.

Τὴν μνήμην τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ ἐορτάζει ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία τῇ 20 Ἰουλίου.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἐορτῆς εἶνε τὸ ἐξῆς.

Ὁ ἐνορακος ἄγγελος, τῶν προφητῶν ἡ κρηπὶς, ὁ δεύτερος πρόδρομος τῆς παρουσίας Χριστοῦ, Ἠλίας ὁ ἐνδοξος, ἄνωθεν καταπέμψας Ἑλισσαίῳ τὴν χάριν, νόσους ἀποδιώκει καὶ λεπρούς καθαρίζει· διὸ καὶ τοῖς τιμῶσιν αὐτὸν βρῦει ἰάματα.

*Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος
καὶ ἱαματικοῦ Παντελεήμονος.*

(27 Ἰουλίου)

Ὁ ἅγιος Παντελεήμων κατήγετο ἐκ Νικομηδείας. Τὰ τοῦ χριστιανισμοῦ ἐδιδάχθη παρὰ τῆς εὐσεβοῦς αὐτοῦ μητρὸς Εὐβούλης, ἣτις ἦτο χριστιανή. Διδαχθεὶς τὴν ἰατρικὴν μετήρχετο τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ δωρεὰν θεραπεύων διὰ τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ πολλοὺς ἀσθενεῖς. Τούτου ἕνεκα, ἐνῶ πρότερον ἐκαλεῖτο Παντολέων, ἐκλήθη Παντελεήμων, ὡς τοὺς πάντας ἐλεῶν. Κατὰ τὸ 305 ἀπέθανε μαρτυρικὸν θάνατον, διὸ καὶ ἀθλοφόρος καλεῖται.

Τὴν μνήμην τοῦ μεγαλομάρτυρος, Παντελεήμονος ἐορτάζει ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία τῇ 27 Ἰουλίου.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἐορτῆς εἶνε τὸ ἐξῆς.

Ἀθλοφόρε ἅγιε καὶ ἱαματικὲ Παντελεήμονε, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφαιεν παράσχῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ διδασκαλία τῶν ἀπολυτικίων τῶν θεομητορικῶν ἑορτῶν καὶ τῶν ἑορτῶν τῶν ἀγίων ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου δύναται νὰ γείνη ὡς ἑξῆς:

Προκαλοῦνται κατ' ἀρχὰς οἱ μαθηταὶ ὑπὸ τοῦ διδασκάλου νὰ εἴπωσιν ὅ,τι γνωρίζουσιν σχετικὸν περὶ τῆς ἑορτῆς. Τὰς γνώσεις τῶν μαθητῶν συμπληροῖ ὁ διδάσκαλος προκειμένου μάλιστα περὶ τῶν ἑορτῶν τῶν ἀγίων, περὶ ὧν ἐλάχιστα γνωρίζουσιν οἱ μαθηταὶ τῆς πρώτης τάξεως τοῦ ἑλληνικοῦ σχολείου. Ἐν τῇ προπαρασκευῇ ταύτῃ προσέχει ὁ διδάσκαλος νὰ καταστήσῃ τοὺς μαθηταῖς γνωστὰ καὶ τὰ γεγονότα ἐκεῖνα, ἅτινα ἀναφέρονται ἐν τῷ ἀπολυτικίῳ. Οὕτω π. χ. προκειμένου περὶ τοῦ ἀπολυτικίου τοῦ ἀγ. Σπυρίδωνος ἀναφέρει ὁ διδάσκαλος τὰ θαύματα, περὶ ὧν γίνεται λόγος ἐν τῷ ἀπολυτικίῳ, ἵνα οὕτω ἡ ἐξήγησις καὶ κατανόησις τοῦ ἀπολυτικίου καταστῇ εὐχερεστέρα.

Μετὰ τὴν προπαρασκευὴν ταύτην ἀναγινώσκει ὁ διδάσκαλος βραδέως καὶ εὐκρινῶς τὸ ἀπολυτικίον. Ἐπειτα ἐξηγεῖ τὰς λέξεις, τὰς ὁποίας ἀγνοοῦσιν οἱ μαθηταὶ, καὶ προκαλεῖ μετὰ τοῦτο τοὺς μαθητὰς νὰ ἀποδώσωσι τὸ ἀπολυτικίον εἰς τὴν ὁμιλουμένην ἡμῶν γλῶσσαν βοηθῶν αὐτοὺς ὡς πρὸς τὴν τακτοποίησιν ἰδίᾳ τῶν λέξεων.

Μετὰ τοῦτο γίνεται ἡ πραγματικὴ ἐπεξεργασία τοῦ ἀπολυτικίου, ἥτις πολλαχοῦ δύναται νὰ λείπῃ, ἐὰν ἐν τῇ προπαρασκευῇ ἔχωσιν ἀναπτυχθῆ ἀρκούντως τὰ πράγματα.

Ἀκολούθως εὐρίσκειται τῇ ὁδηγίᾳ τοῦ διδασκάλου ὑπὸ τῶν μαθητῶν ἡ κυρία τοῦ ἀπολυτικίου ἰδέα.

Ἐπειτα προκαλοῦνται τινες τῶν μαθητῶν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου νὰ ἀναγνώσωσι μεγαλοφώνως καὶ κατ' ἔννοιαν τὸ ἀπολυτικίον.

Ἡ ἀνάγνωσις αὕτη συντελεῖ καὶ εἰς ἀπομνημόνευσιν τοῦ ἀπολυτικίου. Ἀφοῦ ἀναγνώσῃ τὸ ἀπολυτικίον πέντε ἢ ἕξ μαθηταί, κλειούσιν οἱ μαθηταὶ τὰ βιβλία αὐτῶν καὶ προκαλοῦνται τινες τούτων ὑπὸ τοῦ διδασκάλου νὰ εἰπωσι τὸ ἀπολυτικίον ἀπὸ μνήμης. Τὸν ἀπὸ μνήμης λέγοντα τὸ ἀπολυτικίον μαθητὴν βοηθοῦσιν ἐν ἀνάγκῃ οἱ ἄλλοι μαθηταὶ ὑπὸ τοῦ διδασκάλου ἐρωτώμενοι καὶ ἐν ἀνάγκῃ αὐτὸς ὁ διδάσκαλος. Ἐὰν τὸ ἀπολυτικίον εἶναι μακρὸν καὶ δυσχερὲς πρὸς ἀπομνημόνευσιν δύναται νὰ διαιρεθῇ ὑπὸ τοῦ διδασκάλου εἰς δύο μέρη καὶ οὕτω κατὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἄνω τρόπον νὰ ἀπομνημονευθῇ ὑπὸ τῶν μαθητῶν. Τέλος ἐὰν μάλιστα ὁ διδάσκαλος γνωρίζῃ ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν δύναται νὰ ψάλλῃ μετὰ τῶν μαθητῶν τὸ ἀπολυτικίον. Ἀφοῦ οὕτω ψάλλῃ τρις ἢ τετράκις τὸ ἀπολυτικίον προκαλοῦνται τινες τῶν μαθητῶν καὶ ψάλλουσι τοῦτο.

Ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς διδασκαλίας τῶν ἀπολυτικίων τῶν θεομητορικῶν ἑορτῶν καὶ τῶν ἑορτῶν τῶν ἁγίων παρατηρῶ ὅτι ταῦτα πρέπει νὰ διδάσκωνται κατὰ τὸ πρὸ τῆς σχετικῆς ἑορτῆς μάθημα. Οὕτω καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μαθητῶν θέλει εἶσθαι μείζον καὶ ἢ κατὰ τὴν ἑορτὴν προκκοιούθησις καὶ κατανόησις ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ τε ἀπολυτικίου καὶ τῶν σχετικῶν τροπαρίων πληρεστέρα.

Α'

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ ΘΕΟΜΗΤΟΡΙΚΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

• *Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς γεννήσεως τῆς Θεοτόκου.*

(Ἦχος δ')

Χαρὰν ἐμήνυσε πάση τῇ οἰκουμένη. Ἀνήγγειλεν εἰς ὅλον τὸν κοσμον χαρὰν, ἐγένετο ἀφορμὴ χαρᾶς εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης. Ἐγενήθη ὁ κατ' ἐξοχὴν δίκαιος, ὁ Χριστός.

Καὶ λύσας τὴν κατάραν. Ὁ Χριστός ἀφοῦ ἔλυσε τὴν κατάραν ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἕνεκεν τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος ἐστέναζεν ἡ ἀνθρωπότης.

Καὶ καταργήσας τὸν θάνατον. Καὶ ἀφοῦ κατήργησεν ὁ Χριστός τὸν θάνατον διὰ τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως αὐτοῦ.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῶν εισοδίων τῆς Θεοτόκου.

(Ἦχος δ')

Σήμερον τῆς εὐδοκίας τὸ προοίμιον. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἀποφάσεως τοῦ θεοῦ, ἡ κατὰ χάριν βουλὴ τοῦ θεοῦ περὶ τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων σήμερον διὰ τῆς εισόδου τῆς Θεοτόκου εἰς τὸν ναὸν ἄρχεται ἐκπληρουμένη.

Καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας ἡ προκήρυξις. Καὶ προκηρύσσεται ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ τρανώς ἡ Παρθένος δεικνύται. Ἡ Παρθένος ἀποδεικνύεται τρανώς ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ ὅτι εἶναι ἡ προωρισμένη μήτηρ τοῦ Σωτῆρος.

Καὶ τὸν Χριστὸν τοῖς πᾶσι προκαταγγέλλεται. Καὶ προαναγγέλλει εἰς ὅλους τὸν Χριστόν, ὅτι ἐξ αὐτῆς θὰ γεννηθῆ ὁ Χριστός.

Τῆς οἰκονομίας. Τῆς βουλῆς τοῦ Θεοῦ περὶ τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τῆς Θεοτόκου ἐξεπληρώθη ἡ θεία οἰκονομία, διότι ἐξ αὐτῆς ἐγεννήθη ὁ Χριστός ὁ ἀπολυτρώσας τοὺς ἀνθρώπους ἐκ τῆς ἀμαρτίας.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

(Ἦχος δ')

Σήμερον τῆς σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον. Σήμερον ἐκδηλοῦται τὸ ὄλον τῆς σωτηρίας ἡμῶν, ἐν τῇ σημερινῇ ἑορτῇ συγκεντροῦται, συγκερχλαιοῦται ἡ σωτηρία ἡμῶν, ἣτις ἐπέρχεται διὰ τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ τοῦ ἀπ' αἰῶνος μυστηρίου ἡ φανέρωσις. Καὶ φανεροῦται ἡ αἰωνία μυστηριώδης καὶ ἀκατάληπτος βουλή τοῦ Θεοῦ περὶ σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου διὰ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἀίδιος υἱὸς καὶ λόγος τοῦ Θεοῦ.

Τὴν χάριν εὐαγγελίζεται. Ἀναγγέλλει τὴν εὐχάριστον ταύτην εἶδησιν εἰς τὴν Θεοτόκον.

Κεχαριτωμένη. Ἡ πλήρης χάριτος.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

(Ἦχος α')

Ἐν τῇ γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας. Ἡ Θεοτόκος γεννήσασα τὸν Χριστὸν ἔμεινε πάλιν παρθένος.

Τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες. Δὲν ἐγκατέλιπες τὸν κόσμον, τοὺς ἀνθρώπους, ἀπροστατεύτους, ἀλλὰ πάντοτε πρεσβεύεις καὶ μεσιτεύεις ὑπὲρ αὐτῶν παρὰ τῷ υἱῷ σου.

Πρὸς τὴν ζωὴν. Πρὸς τὸν Χριστόν, ὅστις ζωὴ ὧν δίδει τῷ κόσμῳ τὴν ζωὴν.

Τῆς ζωῆς. Τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρομένη ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Καὶ διὰ τῶν δεήσεών σου καὶ πρεσβειῶν πρὸς τὸν υἱόν σου καὶ σωτῆρα τοῦ κόσμου σώσεις τὰς ψυχὰς μας ἐκ τοῦ θανάτου.

Β΄

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΑ ΕΟΡΤΩΝ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς μεταστάσεως τοῦ Εὐαγγελιστοῦ

Ἰωάννου.

(Ἦχος β΄)

Ἐπιτάχυνον ῥῦσαι λιθὸν ἀναπολόγητον. Σπεῦσον νὰ σώσῃς τὸν λαόν, τοὺς χριστιανούς, οἵτινες καταδιώκονται καὶ καταδικάζονται ὑπὸ τῶν ἐθνικῶν ἄνευ ἀπολογίας.

Δέχεται σε προσπίπτοντα ὁ ἐπιπεσόντα τῷ στήθει καταδεξάμενος. Ὁ Χριστός, ὅστις σὲ κατεδέχθη πεσόντα εἰς τὸ στήθος του κατὰ τὸν μυστικὸν δειπνόν, δέχεται σε παρακαλοῦντα ὑπὲρ τοῦ λαοῦ.

Ἐπίμονον νέφος ἐθνῶν διασκεδάσαι. Νὰ διασκορπίσῃ τὸ νέφος, τὸ πλῆθος τῶν ἐθνικῶν, οἵτινες ἐπιμένουσιν ἐν τοῖς διωγμοῖς καὶ τῇ ἐθνικῇ θρησκείᾳ.

Αἰτούμενος ἡμῖν. Ζητῶν δι' ἡμᾶς, τοὺς πιστούς.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου Γερασίμου.

(Ἦχος α΄)

Ἐν σαρκὶ ἄγγελον. Ἄγγελον ἐν σώματι.

Θεοφόρον. Φέρωντα ἐν ἑαυτῷ τὸν θεόν.

Νεοφανέντα ἡμῖν. Φανέντα εἰς ἡμᾶς νεώστει.

Ἄξιως παρὰ θεοῦ ἀπειλήφεν ἰαμάτων τὴν ἀμέναον χάριν. Ἔχει λάβει παρὰ οὗτ' θεοῦ ἐπαξίως τὴν ἀμέναον χάριν τῆς θεραπειᾶς, καὶ θεραπείῃ.

Ρώννυσι τοὺς νοσοῦντας. Θεραπεύει τοὺς ἀσθενοῦντας.

Βρῦει ἰάματα. Παρέχει ἀφθόνως; θεραπεῖαν καὶ χάριν.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου Δημητρίου.

(Ἦχος γ')

Μέγαν εὖρατο ἐν τοῖς κινδύνοις σε ὑπέρμαχον ἢ οἰκουμένην. Οἱ χριστιανοὶ εὖρόν σε μέγαν ὑπερασπιστὴν εἰς τοὺς κινδύνους.

Τὰ ἔθνη τροποῦμενον. Κατατροπώνοντα τοὺς ἐθνικούς.

Καθεῖλες τὴν ἑπαρσιν. Κατέτριψας, κατέβηκας τὴν ὑπερηφάνειαν, τὴν ἀλαζονείαν.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῶν ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ.

(Ἦχος πλάγιος δ')

Ἐπισκέψασθε τὰς ἀσθενείας ἡμῶν. Βοηθήσατε ἡμᾶς, θεραπεύσατε τὰς ἀσθενείας ἡμῶν.

Δωρεὰν ἐλάβετε. Δωρεὰν ἐλάβετε τὴν χάριν τῆς θεραπείας τῶν ἀσθενειῶν.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς συνάξεως τῶν Ἀρχαγγέλων Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ.

(Ἦχος δ')

Τῶν οὐρανίων στρατιῶν ἀρχιστράτηγοι. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν

οὐρανίων στρατευμάτων, τῶν ἀγγέλων.

Δυσωποῦμεν. Παρακαλοῦμεν θερμῶς.

Τειχίσητε ἡμᾶς. Περιφρουρήσητε ἡμᾶς.

Σκέπη τῶν πτερύγων. Διὰ τῆς σκέπης, σκέποντες ἡμᾶς διὰ τῶν πτερύγων.

Προσπίπτοντας. Οἱ ὅποιοι προσπίπτομεν, παρακαλοῦμεν ἡμᾶς ἐπιμόνως.

Ὡς Ταξιάρχαι τῶν ἄνω δυνάμεων. Ὡς ἀρχηγοὶ τῶν οὐρανίων δυνάμεων, τῶν ἀγγελικῶν τάξεων.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

(³Ἦχος πλᾶγιος δ')

Ἡ τοῦ στόματός σου καθάπερ πυρρός ἐκλάμπασα χάρις.
Ἡ χάρις, ἡ θεία σοφία τοῦ στόματός σου ἡ ὡς δαυλός, φανός ἐκλάμπασα.

Ἐπὶ τῆς γῆς ἐναπέθετο. Ἐναπέθεσεν εἰς τὸν κόσμον ἠσαυροῦ ἀφιλαργυρίας.

Τὸ ὕψος. Τὴν ἀξίαν.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου.

(³Ἦχος δ')

Πρωτόκλητος. Ὡς κληθεὶς πρῶτος.

Τοῦ κορυφαίου αὐτάδελφος. Ἀδελφός τοῦ ἀποστόλου Πέτρου.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου Νικολάου.

(³Ἦχος δ')

Κανόνα πίστεως. Ὑπόδειγμα, πρότυπον πίστεως.

Εικόνα πραότητος. Εικόνα, υπόδειγμα πραότητος.

Ἡ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια. Ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων, αὐτὰ τὰ πράγματα, ἡ διδασκαλία καὶ ὁ βίος σου.

Τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά. Διὰ τῆς ταπεινώσεως τὰ οὐράνια.

Τῇ πτωχείᾳ τὰ πλούσια. Διὰ τῆς πτωχείας τὰ οὐράνια πλούτη.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου Σπυριδῶνος.

(Ἦχος α')

Τῆς συνόδου τῆς πρώτης ἀνεδείχθης ὑπέρμαχος. Τῆς πρώτης οἰκουμενικῆς συνόδου ὑπερήσπισας τὴν διδασκαλίαν.

Νεκρᾷ ἐν τάφῳ προσφωνεῖς. Πρόκειται περὶ τοῦ ἐν τῷ βίῳ μνημονευθέντος θαύματος, δι' οὗ εὗρε τὸ κεκοιμημένον ἐρωτήσας τὴν νεκρὰν θυγατέρα.

Καὶ ὄφιν εἰς χρυσοῦν μετέβαλες. Πρόκειται περὶ τοῦ ἐν τῷ βίῳ μνημονευθέντος θαύματος, δι' οὗ μετέβαλε τὸν ὄφιν εἰς χρυσοῦν, οὕτω δὲ ἐδοκίμησε τὸν πτωχόν.

Ἀγγέλους ἔσχες συλλειτουργοῦντας. Πρόκειται περὶ τῆς διηγήσεως, καθ' ἣν, ὅτε ἔψαλλε τὰς ἱεράς εὐχάς, συνελιτούργουν μετ' αὐτοῦ ἄγγελοι.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου Διονυσίου.

(Ἦχος α')

Τὸν γόνον Ζακύνθου. Τὸν ἐκ Ζακύνθου καταγόμενον.

Καὶ Αἰγίνης τὸν πρόεδρον. Τὸν ἐπίσκοπον Αἰγίνης.

Φρουρόν. Φύλακα.

Συμφώνως. Ὅλοι ὁμοῦ, πάντες ἐκ συμφώνου.

Σαῖς λιταῖς. Διὰ τῶν ὕμνων σου, τῶν παρακλήσεών σου.

Θαυματώσαντι. Τὸν ποιήσαντά σε θαυμαστόν.

Πρέσβυν ἀκοίμητον Τὸν ἀκοίμητον, τὸν διαρκῆ πρεσβυτήν, μεσίτην.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ μεγάλου Βασιλείου.

(Ἦχος α')

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος σου. Ὁ λόγος σου, ἡ διδασκαλία σου, μέγα Βασίλειε, διεδόθη εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Ὡς δεξαμένην τὸν λόγον σου. Ὅστις μετὰ χαρᾶς ἐδέχθη τὸν λόγον σου, τὸ κήρυγμά σου.

Δι' οὗ θεοπρεπῶς ἐδογματίσας. Διὰ τοῦ οὐοίου λόγου σου ἐδογματίσας περὶ τῆς θεότητος ὡς ἀρμόζει εἰς ταύτην.

Τὴν φύσιν τῶν ὄντων ἐτράνωσας. Διευκρίνησας τὴν φύσιν τῶν ὄντων, τὰ μυστήρια τῆς φύσεως τῶν ὄντων.

Τὰ τῶν ἀνθρώπων ἤθη ἐκόσμησας. Ἐκόσμησας τὰ ἤθη τῶν ἀνθρώπων, διέπλασας τὰ ἤθη τῶν ἀνθρώπων διὰ τῆς διδασκαλίας σου.

Βασιλεῖον ἱεράτευμα. Βασιλικὸν ἱερατεῖον, Βασίλειε ἀρχιερεῦ.

Πρέσβευε. Παρακάλει, μεσίτευε παρὰ τῷ Χριστῷ.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῆς συνάξεως τοῦ προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

(Ἦχος β')

Μνήμη δικαίων μετ' ἐγκωμίων. Ἡ μνήμη τοῦ δικαίου ἐγκωμιάζεται, ὁ δίκαιος μνημονεύεται μετ' ἐγκωμίων, ἐπαινεῖται.

Ἡ μαρτυρία τοῦ Κυρίου. Πρὸς Ματθ. 11 7—16.

Ἐν ρείθροις. Ἐν τοῖς ὕδασι τοῦ Ἰορδάνου.

Τὸν κηρυττόμενον. Ἐβίπτιστας ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ἐκήρυττες.

Τῆς ἀληθείας ὑπεραθλήσας. Ἀγωνισθεὶς ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ μαρτυρήσας ὑπὲρ αὐτῆς

Εὐηγγελίσω καὶ τοῖς ἐν Ἄδῃ. Ἐκήρυξας καὶ εἰς τὰς ψυχάς, τὰς εὐρισκομένας ἐν τῷ Ἄδῃ.

Θεὸν φανερωθέντα ἐν σαρκί. Θεὸν ἐμφανισθέντα ἐν τῇ γῆ ὡς ἄνθρωπον.

Τὸν αἴροντα τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου. Τὸν ἐξαλείφοντα τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ μεγάλου Ἀντωνίου.

(Ἦχος δ')

Τὸν ζηλωτὴν Ἠλίαν τοῖς τρόποις μιμούμενος. Μιμούμενος κατὰ τοὺς τρόπους τὸν ὑπὸ ζήλου ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ κατεχόμενον προφήτην Ἠλίαν.

Τῷ βαπτιστῇ εὐθείαις ταῖς τρίβοις ἐπόμενος. Ἐπόμενος ἀκολουθῶν κατ' εὐθείαν, ἀκριβῶς, τὸν βαπτιστὴν Ἰωάννην.

Τῆς ἐρήμου γέγονας οἰκιστῆς. Διὰ τῆς συναθροίσεως μοναχῶν περὶ σὲ ἔχεις γείνει οἰκιστὴς τῆς ἐρήμου.

Καὶ τὴν οἰκουμένην ἐστήριξας εὐχαῖς σου. Καὶ διὰ τῶν εὐχῶν σου ἐστήριξας τὸν κόσμον.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου

(Ἦχος δ')

Ἔργοις λάμπαντος ὀρθοδοξίας. Ἀφοῦ ἐλάμψατε, διεκρίθητε διὰ τῶν ἔργων, τῶν ἀγῶων σας ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας.

Πᾶσαν οβέσαντες κακοδοξίαν. Καὶ ἐσβέσατε πᾶσαν κακοδοξίαν αἰρετικὴν.

Τῇ εὐσεβείᾳ τὰ πάντα πλουτήσαντες. Πλουτήσαντες τὰ πάντα διὰ τῆς εὐσεβείας σας.

Τὴν ἐκκλησίαν μεγάλως κοσμήσαντες. Διὰ τῶν ἀρετῶν σας ἀξίως, ἐποξίως τῶν ἀρετῶν σας καὶ τῶν ἀγώνων σας.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου.

(Ἦχος α')

Ὁ ποιμενικὸς αὐλὸς τῆς θεολογίας σου. Ὁ αὐλός, ἡ δύναμις καὶ ὁ τρόπος τῆς θεολογίας, τῆς θεολογικῆς γνώσεως σου, τοῦ ποιμένου τῆς ἐκκλησίας.

Σάλπιγγας. Τὴν σοφίαν καὶ ἐπιδεικτικὴν ρητορείαν.

Τὰ βάθη τοῦ πνεύματος ἐκζητήσαντι. Εἰς σέ, ὅστις ἐζήτησας νὰ ἐξερευνήσης, νὰ εἰσδύτης εἰς τὰ βάθη τοῦ πνεύματος, εἰς τὴν βαθύτητα τῶν δογμάτων.

Καὶ τὰ κᾶλη τοῦ πνεύματος προσετέθη σοι. Προσετέθη καὶ ἡ εὐγλωττία, ἡ χάρις νὰ ἀναπτύσσης ταῦτα εὐφραδῶς.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν.

(Ἦχος α')

Τοὺς τρεῖς μεγίστους φωστῆρας. Τοὺς τρεῖς μεγίστους πατέρας τῆς ἐκκλησίας, οἵτινες ὡς ἄλλοι φωστῆρες ἐφώτισαν διὰ τῆς διδασκαλίας των.

Τῆς τρισηλίου θεότητος. Τῆς ἁγίας τριάδος, τῆς τριαδικῆς θεότητος.

Τοὺς τὴν οἰκουμένην ἀκτίσει δογμάτων θείων πυρσεύσαντας. Οἵτινες ἐφώτισαν τὴν οἰκουμένην διὰ τῶν ἀκτίων τῶν θείων δογμάτων.

Τοὺς μελιρρύτους ποταμοὺς τῆς σοφίας. Τοὺς γλυκεῖς ποταμοὺς τῆς σοφίας, τοὺς εὐφραδεῖς καὶ σοφοὺς διδασκάλους.

Τοὺς τὴν κτῆσιν πᾶσαν θεογνωσίας νάμασι καταρδεύσαντας. Τοὺς ποτίσαντας ὅλον τὸν κόσμον διὰ τῶν ὑδάτων τῆς θεογνωσίας.

Χρυσορρήμονι. Τῷ Χρυσοστόμῳ.

Οἱ τῶν λόγων αὐτῶν ἔρασταί. Οἱ ἀγαπῶντες καὶ θαυμάζοντες τοὺς λόγους αὐτῶν.

Ἕμνοις τιμήσωμεν. Ἄς τιμήσωμεν δι' ὕμνων, ἅς ὑμνήσωμεν.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

(Ἦχος δ')

Ἐπέρμαχος βασιλέων. Ἐπερασπιστὴς τῶν βασιλέων.

Τροπαιοφόρε. Νικηφόρε.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης.

(Ἦχος πλάγιος δ')

Τοῦ σταυροῦ σου τὸν τύπον ἐν οὐρανῷ θεασάμενος. Ἄφου εἶδεν ὁ Κωνσταντῖνος ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Καὶ ὡς ὁ Παῦλος τὴν κλῆσιν οὐκ ἐξ ἀνθρώπων δεξάμενος. Καὶ ὡς ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐδέχθη τὴν κλῆσιν, ὅπως γείνη χριστιανός, οὐχὶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἐν βασιλεύσιν ἀπόστολος σου. Ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, ὅστις εἶνε ὁ μεταξὺ τῶν βασιλέων ἀπόστολος σοῦ, τοῦ Χριστοῦ.

Βασιλεύουσαν πόλιν, ἐν τῇ χειρὶ σου παρέθετο. Τὴν

πρωτεύουσαν πόλιν, δηλαδή τὸ Βυζάντιον, ἔθηκεν εἰς τὴν χεῖρά σου, εἰς τὴν κυριότητά σου, καταστήσας αὐτὴν χριστιανικὴν.

**Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ γενεθλίου τοῦ Προδρόμου
καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.**

(Ἦχος δ')

Προφήτα καὶ πρόδρομε τῆς παρουσίας Χριστοῦ. Ὁ Ἰωάννης εἶνε προφήτης καὶ πρόδρομος τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστοῦ, τῆς ἐνανθρωπήσεως αὐτοῦ.

Οἱ πόθῳ τιμῶντές σε. Ἡμεῖς οἱ τιμῶντές σε μετὰ πόθου δὲν δυνάμεθα νὰ σὲ ἐπαινέσωμεν ἐπαξίως.

Τῇ ἐνδόξῳ καὶ σεπτῇ σου γεννήσει. Διὰ τῆς σεπτῆς σου γεννήσεως ἔχουσι λυθῆ ἡ ἀφωνία τοῦ πατρός σου καὶ ἡ στεῖρωσις τῆς μητρός σου.

Σάρκωσις. Ἡ ἐνανθρώπησις.

Τὸ ἀπολυτίκιον τῶν ἀγίων ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου.

(Ἦχος β')

Πρωτόθρονοι. Οἱ κορυφαῖοι τῶν ἀποστόλων.

Τῷ δεσπότῃ τῶν ὄλων. Τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ.

Τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ Προφήτου Ἠλιοῦ.

(Ἦχος δ')

Ὁ ἔνσαρκος ἄγγελος. Ὁ Ἠλίας θεωρεῖται ὡς ἄγγελος φέρον σάρκα, ἀνθρώπινον σῶμα.

Τῶν προφητῶν ἡ κρηπίς. Ἡ βᾶσις τὸ στήριγμα τῶν προφητῶν.

Ὁ δεύτερος πρόδρομος. Ὁ δεύτερος πρόδρομος τοῦ Χριστοῦ, πρώτου ὄντος τοῦ Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ.

Βρῦει ἰάματα. Παρέχει ἀφθόνως θεραπείας.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΩΝ

Σεπτεμβρίου.

	Σελίς	
8. Τῆς γεννήσεως τῆς Θεοτόκου.....	5	καὶ 35
18. Τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ.....	9	
26. Τῆς μεταστάσεως τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου.	8	» 37

Ὀκτωβρίου.

20. Τοῦ ἁγίου Γερασίμου.....	10	» 38
26. Τοῦ ἁγίου Δημητρίου.....	11	» 38

Νοεμβρίου.

1. Τῶν ἁγίων Ἀναργυρων.....	12	» 38
8. Τῆς συνάξεως τῶν ἀρχαγγέλων.....	13	» 39
12. Τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.....	13	» 39
14. Τοῦ ἁγίου Φιλίππου.....	14	
16. Τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου.....	15	
21. Τῶν εισοδίων τῆς Θεοτόκου.....	5	» 35
30. Τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου.....	16	» 40

Δεκεμβρίου.

6. Τοῦ ἁγίου Νικολάου.....	17	» 40
12. Τοῦ ἁγίου Σπυριδωνος.....	17	» 40
17. Τοῦ ἁγίου Διονυσίου.....	19	» 41

Ἰανουαρίου.

1. Τοῦ μεγάλου Βασιλείου.....	19	» 41
7. Τῆς συνάξεως τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου..	21	» 42
17. Τοῦ μεγάλου Ἀγτωνίου.....	22	» 43

	Σελίς	
18. Τῶν ἁγίων Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου	29	» 43
25. Τοῦ ἁγίου Γρηγορίου	24	» 44
30. Τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν	26	» 44

Μαρτίου.

25. Τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου	6	» 36
---	---	------

Ἀπριλίου.

23. Τοῦ ἁγίου Γεωργίου	26	» 45
----------------------------------	----	------

Μαΐου.

21. Τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης	27	» 45
---	----	------

Ἰουνίου.

21. Τοῦ γενεθλίου τοῦ Προδρόμου	28	» 46
29. Τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου	29	» 46

Ἰουλίου.

2. Τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ	31	» 46
27. Τοῦ ἁγίου Παντελεήμονος	32	» 46

Αὐγούστου.

15. Τῆς κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου	7	» 36
--	---	------

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000025935

